

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

Voščilo tržaškega škofa Bellomija

Tržaški škof Lorenzo Bellomije poslal voščilo, v katerem se spominja papeževe enciklike Evangelium vitae. V pismu pravi, da je papež hotel posvariti svet pred kulturo smrti in pred vsemi tistimi, ki se borijo proti človeškemu življenju. Nadalje

ko je krhko in se samo ne more braniti! Obenem želim voščiti vsem ljudem, tako kristjanom kot tudi ljudem drugih veroizpovedi in vsem našim sosesčanom. Vsem želim, da bi verjeli v življenje in da bi se ga oklepali vedno in povsod... Vesele velikonočne praznike želim vsem tistim, ki trpijo duhovno, moralno ali telesno; želim, da bi se njihove bolečine olajšale in bi bila njihova srca potolažena! Obenem voščim vsem družinam, posebno še mladim, ki so danes pred velikimi težavami in brezposelnostjo; voščim beguncem in pribežnikom,

pravi škof Bellomi: »Vsem tržaškim vernikom pravim: bodite vredni življenja, kajti življenje nam je daroval Bog in po Kristusu postane življenje novo in večno. Varujte življenje in skrbite zanj na vse načine, posebno takrat,

da bi našli streho nad glavo, kos kruha in vsaj malo miru!

Nad Trst in njegovo okolico naj pride čisto jutro Velike noči. Njegova luč naj ostane v srcih ljudi kot upanje, vera, mir in resnično življenje!«

Če pa Kristus ni vstal...

»Če pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehah« (Rim 15, 17).

Pogovarjal sem se s sobratom v duhovništvu o prikazovanjih svetnikov na naši zemlji in o solzah, ki drsijo po licih Marijinih kipov. Meni, da je današnje stanje, v katerega je zabredel človek, vredno naših in božjih solz. Greh preplavlja množico siromakov, ki mislijo, da so bogati zaradi kopičenja zlata. Vsi občutijo težo greha, ki danes bremeni družbo, družino, politiko, verne in neverne. Obupujejo nad nevzdržnim stanjem, v katerega je človek pahnil sam sebe, objokujejo pretekle »zlate čase«, želijo si miru in varnosti. Solze z Marijinih kipov jim postajajo simbol: simbol Kristusa, Marijinega Sina, ki po svoji Materi toži nad sodobno kulturo smrti. Nekateri sprejemajo ta krvavi jok kot opomin božje kazni za vse slabo. Drugi se spreobračajo, ker jih je strah lastnega uničenja; tretji...

Sestre in bratje! Če so tudi nam take in podobne solze znamenje božjega obupavanja nad svetom, smo še v grehah. Naši grehi niso v vraževerju, niso v pomanjkanju ljubezni do Boga in do bližnjega. Naš greh je nevera v Kristusovo vstajenje. Njegovo poveličanje je že uničilo zlobo, premagalo smrt, poteptalo sovraštvo, prekrizalo račune bogu denarju. Kako moremo verovati, da se Bog joče nad človekovim grehom? Kako moremo misliti, da je človek vklenjen v slabo, v gorje, v smrt?

Smrti ni več, Kristus jo je premagal! Kristjani ne smemo niti najmanj gojiti dvomov o prihodnosti. Kdor je s Kristusom, se ne sme bati! Naša vera vanj, naše zaupanje vanj se morata v teh časih še bolj poglobiti, sicer ostanemo v grehu. Mnogo dogodkov in predmetov zavaja človeka v resignacijo. Ta pa ne spada ne v krščansko izrazoslovje ne v krščansko obliko življenja. Kristus je naš zmaterializirani, pokvarjeni, grešni svet že premagal. On je vstal, uničil je obupavanje, prekinil nit smrti, s katero so bili zvezani ljudje.

Ne mislimo torej, da nas čaka svetovno uničenje; ne pričakujemo katastrofe. Svet, v katerem živimo, ne bo več padel, ker je že padel. Križ ga je podrl na tla, božje vstajenje ga je pogoltnilo. Greh in smrt ne kraljujeta več nad nami. Kar vidimo okrog sebe, je labodji spev hudega duha, je krčevito zvijanje slabega pred dokončnim uničenjem. To slabo se želi izmotati kljub zaprekam, ki jih postavlja dobrota, želi zmagati in prevladati, a ne more. Ne more, ker je že premagano, ker sta Jezusova smrt na križu in njegov odhod v nebesa za večno odprla človekovo potovanje k Bogu. Nič nas ne sme vznemirjati, nič nas ne sme begati, nič ne sme prevladovati nad Kristusom v našem življenju! Kdor se predaja omahovanju, je še v grehah. Kdor pa je spoznal božjo moč in njegovo zmago nad zlom, je tudi sam premagal greh.

Spoštovani! Slabega ni več, Bog je z nami! Živi, nesmrtni, večni, edini kralj in gospodovalec. Čemu sicer naše velikonočne pesmi, naša vstajenjska procesija, blagoslov pirhov in sladkih dobrot? Ne za našo telesno in umrljivo naravo, a za naše življenje, ki ga je Oče posvojil in nam ga z našim privoljenjem podaril kot večno življenje. Aleluja, Kristus živi, z njim večno živimo tudi mi. Aleluja.

Karel Bolčina

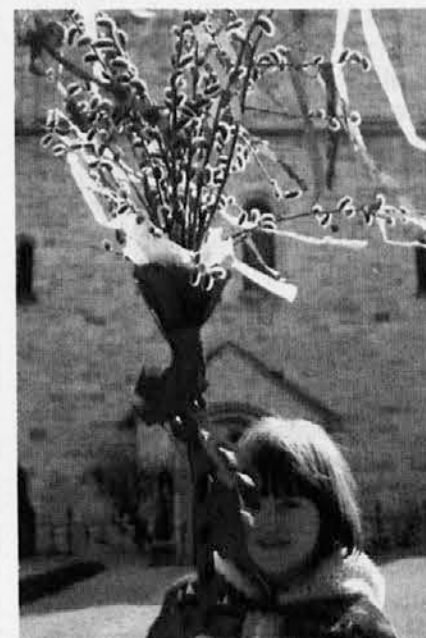
Vsem bralkam,
bralcem in
družinam
naj trpeči in vstali
Kristus
podeli obilo
moči in vedrine!

Voščilo goriškega nadškofa Bommarca

Vsem, ki praznujete Veliko noč, zbrani ob tem oltarju, želim, da vam vstali Gospod podari polnost svojega miru in upanja, ki ga svet ne more dati.

Na to Veliko noč prosimo zlasti za uspeh skorajšnje škofijske sinode, da bi bila sredstvo naše duhovne prenovne.

Ob 50-letnici konca druge svetovne vojne molimo tudi za vse njene žrtve in prosimo vstalega Gospoda, da jih sprejme v slavo svojega kraljestva, nas pa navda z mislimi sprave, medsebojnega spoštovanja in miru.

Velikonočno vabilo...

Kako moreče in težko je to pričakovanje! Saj se ti vsak trenutek zdi, da ne boš nikoli dosegel zaželenega cilja. Ta občutek me obdaja s srhljivo grozo, ker ne vem, kdaj bom lahko dospela do Tebe. Vsak prosti trenutek posvečam Tebi. Ko se zjutraj zbudim, me že objame upanje, da Te bom morda srečala, a ko se ob večernem zatonu sonce utaplja za obzorjem, moje upanje polagoma plahni. Z njim se tudi moje sanje pogrezajo v neskončno in brezmejno globino in moje telo se ovije v mračno brezizhodnost. In v tej brezizhodnosti še vedno tli v meni kanček upanja, zato nisem še opustila svojega iskanja.

Poglej, ob meni je še tisoč ljudi, ki morda še strastneje od mene hrepeni po Tebi; to so trpeči ljudje, umirajoči, ki so celo življenje iskali sled za Teboj. A zaman. Niso Te dočakali.

Vojna vihra ogroža življenje številnih ljudi, zlo se širi v nedogled in ruši ideale posameznikov. Le Ti s svojim prihodom lahko blagodejno zagospoduješ nad nami, le Ti lahko razkriješ svet brez sovražstva in sebičnosti in tako razgrneš med nas tako težko pričakovano ljubezen. Pomisli na razžarjeni obraz nedolžnih otrok, na neizmerno srečo odraslih, zato nemudoma pohiti in odženi tisto morečo silo, ki nas nenehno tlači v brezno zla! Moje upanje še ni zamrlo...

Mir, kdaj boš prišel?

Jadranka Cergol

Velika noč, Gospodovo vstajenje

»Gospod življenja je umrl, kraljuje živ«

Silvester Čuk

Velika noč je praznik svetlobe, praznik zmage luči nad temo, praznik zmage življenja nad smrtjo, pravičnosti nad grehom, tudi če je v njih čisto majhen plamen vere. Predvsem pa je Velika noč praznik zmage življenja nad smrtjo. Velika noč je najslovesnejši razglas »evangelija življenja«. Bog, v katerega verujemo kristjani, ni Bog mrtvih, temveč živih. To je zatrjeval že izvoljenemu ljudstvu stare zaveze. Otipljivo je to pokazal nam, ljudstvu nove zaveze, sklenjene po učlovečenem božjem Sinu, ki je za nas umrl in vstal. S svojo smrtjo je uničil smrt in obnovil življenje.

Na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca, ki je tudi praznik Marijinega materinstva, s katerim so posvečene vse žene-matere, je papež Janez Pavel II. podpisal svojo enajsto okrožnico z naslovom Evangelij življenja. V tej listini papež brani »velično in dragoceno življenje kot sveto resničnost, ki nam je izročena, da jo varujemo z vso odgovornostjo.« Papež razglasa kulturo življenja proti kulturi smrti, ki je na pohodu v današnjem času. Če

zanikamo Boga, začetnika in ljubitelja življenja, sami sebe obsojamo na večno smrt. Če pa se z vsem srcem oklenemo vere v Boga, ki je svojega Sina obudil od mrtvih, živo čutimo, da se s smrtjo »življenje spremeni, ne pa uniči.« Tako veruje naše srce, tako zahteva naša zdrava pamet.

Današnji praznik je praznik upanja in veselja nad življenjem. To je praznik duhovne pomladi, prerojenja. Kakor se v naravi po čudovitih zakonitostih, ki jih je vanjo zapisal modri Stvarnik, vsako leto obnavlja čudež novega življenja, tako hoče Kristus s svojo odrešilno milostjo, ki jo je zaslužil s svojo pokorščino Očetu do smrti, smrti na križu, obnavljati duhovno življenje v nas. »Če ste vstali s Kristusom, iščite, kar ja zgoraj!« kliče apostol Pavel. Res je, graditi moramo božje kraljestvo na stavbišću tega sveta, kar je velikokrat zelo težko. Vendar ne mislimo, da Bog človeka v njegovih težavah ne vidi! Kristusovo trpljenje, ki je vzcvetelo v večno dišečo rožo vstajenja, daje smisel in vrednost vsemu našemu

trpljenju, posvečuje naše žulje, spreminja v bisere naše solze. V svetlobi vstajenja dobiva naše življenje čisto nov smisel. »O Gospod, to je veselo oznanilo, ki si ga prinesel edino ti: da za vsakim velikim petkom pride Velika noč, da je trpljenje vir blagoslova in da je smrt le seme novega življenja za vsakogar, ki se tebe oklepa« (Romano Guardini).

Pred tremi leti je izšla knjiga spominov istrskega duhovnika in pesnika Alojza Kocjančiča z naslovom Ljudi opeval sem, vode in skale. Bil je doma iz Kubeda in duhovniški poklic je dobil ob veri tamkajšnjega župnika Ivana Brezavščka. O njem je Kocjančič zapisal: »Nepozaben je zame in za mnoge Kubejčane trojni vstajenjski aleluja, ob katerem so se mu zalesketale v očeh solze radosti nad zmagoslavjem vstalega Kristusa, kakor so se mu na velikem petek zalesketale solze sočutja nad trpečim Učenikom.«

Žalovati ob smrti in pretakati solze radosti ob veselih dogodkih zmore tisti, ki ljubi življenje. To ljubezen vam iz srca voščim!

Novi premiki ne samo v Moskvi

Stara-nova oblast, pravoslavni in katoličani

Na cerkvi Brezmadežne v Moskvi je še ostal napis: Vrnite nam cerkev. Prejšnji režim jo je rekviziral in spremenil v tovarno; parlament je sicer odločil, naj se poslopje vrne katoliški Cerkvi, a do tega še ni prišlo. Kot smo že poročali, so verniki 8. marca zasedli del cerkve, kjer še delno zaseda tovarna, a lastnik podjetja je protestiral, prišla je policija in razpršila ljudi.

Protestirala sta tudi apostolski administrator latinskega obreda msgr. Kondruzewicz in poljski poslanec, a za sedaj ni nič zaleglo, ker je pač na vodstvu še vedno prejšnja garnitura in ne mara rešiti problema in niti urediti tistega, kar je obljubila.

Duhovniki so nazadnje sprejeli pot potrpežljivosti: bo že Bog prej ali slej vse uredil.

Kdo se boji katoličanov? Kdo? Ostanke prejšnje oblasti in tudi del pravoslavne Cerkve, ki ne mara konkurence v novem položaju, ki je nastal s svobodo veroizpovedi.

Brezpotreben alarm. Zadostuje, da pogledamo številke; te ne morejo vzbujati nobenega strahu.

V Moskvi naj bi bilo 50.000 katoličanov na 10 milijonov prebivalcev, 25.000 v Sankt Petersburgu na 5 milijonov prebivalcev, pol milijona v evropski Rusiji. Duhovnikov je 56, od teh 54 tujcev 15 različnih narodnosti. Nova generacija ruske duhovščine bo nastala šele leta 1999, ko bo sedanjih 26 semeniščnikov dokončalo študije.

Po polomu ideologij išče ljudstvo nova izhodišča, trdna tla za svoje eksistenčne probleme. Po večini je ruski človek ateist ali vsaj agnostik, kadar pa se srečuje z osebami, ki so sposobne dajati močne temelje in

razloge človeškemu življenju, tedaj jemlje resno vse stvari.

Cerkev sv. Katerine v Sankt Petersburgu, ki je bila nekoč največja katoliška cerkev v državi, je prejšnji režim spremenil v skladišče koles, kasneje je postala koncertna dvorana za orgle zaradi odlične akustike, po požaru, ko je postala neuporabljiva, so jo izročili ruskemu duhovniku p. Evgeniju. Pred leti so tega duhovnika na skrivaj posvetili in je bil v tem času zaposlen kot inženir, sedaj pa redno opravlja svojo duhovniško službo. Iz Italije je dobil veliko pomoči in počasi popravlja najnujnejše.

Med 600 njegovimi verniki so ljudje poljskega, nemškega in litvanskega rodu, nekaj je tudi Rusov, ki so prosili za krst.

Ta spreobrnjenja so alarmirala pravoslavni svet, ki obtožuje katoličane proselitizma.

»Očitek je brez utemeljitve; katolištvo, pravi p. Evgenij, ima tu stoletne korenine, še pred revolucijo je bilo v našem mestu 13 ce-

rkva. Ne prihajamo torej z lune. Smo pa majhna skupnost, ki ima nešteto problemov, predvsem finančnih. Ameriške protestantske sekte razpolagajo z velikimi denarnimi sredstvi in so dobro organizirane; znano je, da je bilo kar precej spreobrnjenj s pomočjo denarja. Vsekakor moramo najprej mi pravoslavni priznati svoje napake.«

Mladi pravoslavni duhovnik Gergij Cistjakov, nastanjen v cerkvi zraven Bolšoja, meni, »da postanemo zamivi, kadar se približamo ljudstvu in zapustimo prejšnje privilegije. Tu ne gre za verski boj, ruski rak je brezbržnost, agnosticizem in skupaj se moramo bojevati proti temu. Ni prav, da obsojamo katoličane proselitizma, saj jih je le peščica, raje naj se pravoslavna Cerkev znebi nacionalizma, ki je spreminil krščanstvo v eno izmed tolikih ideologij, v brezplodno ritualnost, v kateri ni mesta za Kristusa.«

To so besede pravoslavnega duhovnika.

Velika noč - največji verski dogodek leta

Noben cerkven praznik ni tako pomemben v krščanskem življenju kot Velika noč.

Od drugega stoletja dalje je Velika noč v svoji nedeljski in vsakodnevni dinamičnosti vseskozi oblikovala srca in razum krščanskih generacij in s tem vlivala ljudstvu zavest svojega misijonskega poslanstva in dostojanstva. Sedaj je novemu izraelskemu ljudstvu, ki ga vodi novi Mojzes - Kristus, to je velikonočnemu ljudstvu, usojeno nenehno potovanje. Tu je osredotočena vsa krščanska duhovnost: v prisotnosti v svetu in obenem v težnji po onstranstvu - po Očetu.

Kadar se je v stoletjih zatemnil ta velikonočni dinamizem, je celotna Cerkev izgubila svojo identiteto: posledica so bila neravnovesja in razprtja. Zahvaliti se moramo liturgičnemu gibanju tega stoletja, posebej Piju XII., da je Velika noč zopet postala središče krščanskega življenja in sta že nakazana priprava in napoved koncila.

V Veliki noči so se v stoletjih razvijali in uresničevali razna znamenja in liturgični izrazi, od katerih prejemo navdihe za vsako razmišljanje o Veliki noči. V to se moramo vsi, duhovniki in verniki, vsakokrat poglobiti, če hočemo v celoti dojeti to čudovito skrivnost.

Velikonočni post ni samo spokorno dejanje, je obenem priprava na gostijo, na velik praznik. Je post pričakovanja in težnje po nečem, kar bo prišlo. Z ozirom na praznik ima veliko duhovno in psihološko moč. Res škoda je, da mnogi verniki grede mimo tega sredstva ali imajo kup predsodkov; tako se odpovejo prvini tega preprostega in dragocelega elementa priprave na praznik.

Velikonočno vigilijo sprejemamo kot »mater vseh vigilij«, ko Cerkev pričakuje vstajenje. To bdenje je nakazano že v judovskem bdenju... V tisti noči je Bog »bdel«, da je rešil svoje ljudstvo. V duh tega »božjega bdenja« se vključuje velikonočno bdenje vernega ljudstva. Sedaj se

povežemo s Kristusom, ki tudi on pričakuje vstajenje, da bomo z njim vstopili v novi dan. Bdenje predpostavlja žrtev, a ravno to nam pomaga razumeti dar in vrednoto Kristusovega odrešenja. Njegovo trpljenje in njegova smrt sta bila resnična. To je edina pot, da se rešimo površnosti, da se vključimo v delo odrešenja. Zavedam se, da me je Kristus ljubil, že preden sem se rodil; sam sebe je dal zame. Kdor bdi, ljubi.

Bdenje se dogaja ponoči. Blagoslovitev ognja in sveče s čudovitim spevom zadobi zato poseben pomen: velikonočna sveča postane Kristusovo znamenje med nami. Poraja se nov dan. V tej noči se vernik spravi na pot luči in obenem sprejme naročilo, naj postane luč v svetu; in luč je zjed.

Ob poslušanju in sprejemanju božje besede pride nato verno ljudstvo do notranjega dozorevanja in obogatitve.

Sledi blagoslov vode, ki spominja na naš krst, zato se v tej noči priporoča tudi krst otrok ali odraslih. Potopljeni v Kristusovo smrt, vstanemo v novo življenje.

Za tem so vsi povabljeni k mizi, k zakramentalnemu združenju s Kristusom v eharistiji. Vse to ni več samo obred, je odrešenje, dano božjemu ljudstvu. Uresničujejo se besede sv. Ambroža: »Ti si se pokazal meni, o Kristus, iz oči v oči. Jaz sem te srečal v tvojih zakramentih.«

V tej božji noči se Judje zberejo, da obhajajo spomin na egiptovsko noč, in pripovedujejo svojim otrokom, kako je Bog ljubil ta narod.

Od liturgične reforme je minilo že skoro trideset let in naši verniki je niso dojeli; vezani so le na božično noč. Verjetno bo moralo miniti veliko let, preden bodo dojeli globoki pomen velikonočne noči ali bdenja... Bliže jim je procesija v soboto zvečer ali v nedeljo zjutraj...

Pot bo še dolga, a je že veliko, če smo se za to pot odločili. Bistvena naloga duhovnika je, da seje; bo že kdo žel.

g.s.

POGLED V SLOVENIJO

Ob Veliki noči poglobljena razmišljanja o spravi in odpuščanju

Tudi v Sloveniji bodo slovesnosti ob Veliki noči, največjem prazniku katoliške Cerkve. Medtem se življenje nadaljuje in tudi v politiki je več novosti. Državni zbor bo kmalu začel razpravljati o letošnjem proračunu, za uvod pa sta predsednika vlade dr. Janez Drnovšek in finančni minister Mitja Gaspari poslancem zatrjevala, da država napreduje, o čemer naj bi pričala letošnja visoka gospodarska rast. Slednja naj bi znašala od 5 do 6 odstotkov. Vendar pa Slovenija postaja država stržnim gospodarstvom, ki skoraj nima socialnih temeljev, zaradi česar bogataši čedalje bogatijo, reveži pa so zmerom revnejši. Takih revežev, ki skoraj nimajo kaj jesti, je v državi okrog 70 tisoč.

V takem vzdušju se v Sloveniji nadaljujejo razprave, po večini polemične, o tem, kako proslaviti 50-letnico konca druge svetovne vojne ter zmage nad fašizmom in nacizmom. V javnosti odmeva Odprto pismo, ki ga je znani javni in politični delavec dr. Ljubo Sirc, ki je bil v preteklosti odločen nasprotnik komunističnega režima, poslal predsedniku slovenske borbevske organizacije generalu Ivanu Dolničarju in predsedniku države Milanu Kučanu. Natisnjeno je v posebni brošuri, ki ima naslov RESNIČNA BORBA ZA SVOBODO in podnaslov MNOŽIČNO UBIJANJE-ČAST ALI SRAMOTA ZA SLOVENCE?

Dr. Ljubo Sirc je natančen, polemičen in prepričljiv. V Odprtem pismu celovito razčlenjuje narodnoosvobodilno borbo v Sloveniji in t.i. »drugo etapo«, t.j. komunistično revolucijo. V brošuri, ki jo bodo zaradi velikega zanimanja javnosti nemara ponatisnili,

navaja tudi nekatera nova dejstva in domneve, ki so bile doslej bodisi neznane ali pa premalo pojasnjene. Piše tudi naslednje: »Britanci so po koncu vojne, po vsem sodeč, vrnili s Koroškega od 12 do 15 tisoč Slovencev ter okoli 7 tisoč Srbov, četnikov in t.i. ljotičevcev. Toda poleg tega so se prek Slovenije umikali Hrvati, kakih 150 do 200 tisoč, od tega kakih 40 tisoč ustašev, ostali so bili mobilizirani domobranci. Koliko od teh so zajeli komunisti, koliko so jih pobili v Sloveniji in koliko drugod, ostane vprašanje. Vsekakor so v Sloveniji maja leta 1945 pobili skupaj med 100 tisoč in 150 tisoč ljudi.« V Sloveniji so množično ubijali samo komunisti. Kaj je slovenske komuniste prignalo do te krvoločnosti, se sprašuje dr. Ljubo Sirc. »Meni samemu se zdi, da normalen človek fizično ne more začeti z množičnim ubijanjem ne glede na to, koga naj bi ubijal. Za to je potrebna dobra mera duševne bolezn. To je samo po sebi strašno: komunistični voditelji, ki so prevzeli oblast v Sloveniji in so bili ponosni na to, da so prva slovenska vlada, niso bili normalni. Bili so morilci v srcu. Od duševno nenormalnih ljudi ni mogoče pričakovati ničesar dobrega in od tega slovenski narod trpi še danes. Vseeno je, kdo je dejansko množično ubijal. Tudi če s prstom niso ganili, so slovenski komunistični voditelji, ministrski predsedniki, ministri, načelniki partijske policije in kaj vem kdo še, sedeli sredi tega ubijanja, ne da bi kaj storili, ne da bi se zgrozili. Človek se sprašuje, kaj se je zgodilo s Slovenci, da se do danes niso kot narod zgrozili in obsodili ljudi in idejo, ki so silili v množično moritev.«

Dr. Ljubo Sirc, ki je bil sam partizan, vendar pa po vojni zaradi svojega demokratičnega in protikomunističnega prepričanja najprej obsojen na smrt in pozneje pomiloščen, je neposreden in jasen tudi v oceni drugih dogodkov med drugo svetovno vojno in po njej v Sloveniji. Meni, da je bila prisega domobrancev na ljubljanskem Stadionu »grozota«. Tudi o generalu Leonu Rupniku nima dobrega mnenja. »Ljudi je rinil v roke okupatorju, a moral bi se zavedati, da jim komunisti ne bodo prizanesli. Ali je mogoče res verjel v Hitlerjevo zmago?«

Za zdaj general Ivan Dolničar in predsednik Slovenije Milan Kučan še nista odgovorila na Odprto pismo dr. Ljuba Sirca. Ozračje pred proslavljanjem 50-letnice konca druge svetovne vojne ter zmage nad fašizmom in nacizmom pa se je vendarle nekoliko umirilo, potem ko je vlada sklenila, da v Ljubljani ne bo vojaške parade oziroma velikega mimohoda vojakov in civilistov. Posamezne slovesnosti ob omenjenem jubileju bodo v Ljubljani, Kočevskem rogu, v Teharjih in drugod. Do resnične sprave med Slovenci pa letos najbrž še ne bo prišlo, čeprav je tako težnja in željo moč zaznati tudi v najnovejši Izjavi slovenske komisije Pravičnost in mir. V tem dokumentu je npr. poudarjeno, »da v slovenskem narodu še ni zadosti politične in moralne zrelosti za slovesnosti v duhu sprave. Kdor namreč ni pripravljen ničesar obžalovati, daje vtis, da je pripravljen vse še enkrat ponoviti, tudi revolucionarni teror in skoraj polstoletno teptanje človekovih pravic.«

F.Z.

Za slovesnosti v duhu sprave

Izjava komisije Pravičnost in mir

Podobno kot številne druge države bo tudi Slovenija obhajala petdeseto obletnico konca druge svetovne vojne.

Ta vojna je bila za naš narod še posebno tragična zaradi bratomornega spopada med partizani in domobranci. Konec vojne in okupacije pa slovenskemu narodu ni prinesel tudi notranje svobode, se pravi demokracije, kakor se je to zgodilo marsikje drugod.

Nobenega dvoma ni, da je komunistična partija zlorabila narodnoosvobodilno hotenje naših ljudi za svoje revolucionarne cilje. Nad tisoč Slovencev in Slovencev je »likvidirala« samo zato, ker niso bili za komunizem in preden so ti sploh organizirali kako samoobrambo. Danes lahko samo obžalujemo, da je prihajalo tudi do nedovoljene, čeprav izsiljene kolaboracije, in da je okupator lahko izkoriščal tako nastalo stanje državljanske vojne za svoje namene. Tudi na strani domobranskega odpora revolucionarnemu nasilju so se zgodili zločini in druga takadejanja, ki jih je treba obžalovati. Ne moremo pa mimo dejstva, da je domobranstvo nastalo kot posledica

samoobrambe proti revolucijskemu nasilju, ki ga je izvajala partija in s tem sprovcirala domobranstvo.

Petdeseto obletnico konca vojne moramo torej obhajati z več resnice. To nam je omogočeno, ker že pet let živimo v demokratični in zato šele od tedaj legitimni državni ureditvi. Nujno je potrebno, da namesto s proslavami, kakršne smo poznali v minulem režimu, obhajamo letošnjo obletnico v ozračju sprave in z obžalovanjem vseh zablod in zločinov na obeh straneh. Ob misli na množične poboje, ki so potekali v Sloveniji takoj po vojni, ne more danes noben moralen človek čutiti posebnega zmagoslavja.

Pravičnost zahteva, da priznavamo iskreno rodoljubje veliki večini vseh, ki so se v tej vojni znašli na različnih bregovih in so mnogi od njih med vojno in neposredno po njej izgubili življenje. Vse naše mrtve naj že enkrat objame naš spoštljivi spomin, ki naj nas dokončno zaveže, da bomo sedaj, ko imamo samostojno državo in vse možnosti, da postanemo tudi demokratična družba, živeli v miru in medsebojnem spoštovanju. To bi moral biti glavni poudarek

letošnjih majniških spominskih slovesnosti.

Žal pa je veliko znamenj, da po celi polovici stoletja v našem narodu še ni zadosti take politične in moralne zrelosti. Zaradi tega smo lahko samo močno zaskrbljeni tudi za prihodnost. Kdor namreč ni pripravljen ničesar obžalovati, daje vtis, da je pripravljen vse še enkrat ponoviti, tudi revolucionarni teror in skoraj polstoletno teptanje človekovih pravic.

Hočemo ali ne, spomin na nesrečna leta 1941-45 nas bo preganjal in ločeval tako dolgo, dokler ne bo prišlo do odkritega priznanja vseh oblik odgovornosti za dogodke iz tega obdobja, do poprave krivic in končno sprave. Zgodovina nas opozarja, da je zgodovinski spomin trdoživ, da mrtvi ne nehajo govoriti in da krivice kateregakoli izvora opozarjajo nase, dokler niso poravnane. Zato je nujno potrebno, da s prihodnjimi proslavami naredimo korak k spravi in ne proč od nje.

V Ljubljani, 7.4.1995

Prof. dr. Anton Stres
predsednik komisije Pravičnost in mir
pri Slovenski škofovski konferenci

Trideset let mesečnika Ognjišče

Letos poteka natanko trideset let, odkar so v Sloveniji začeli izdajati verski mesečnik Ognjišče, za katerega lahko upravičeno rečemo, da je najbolj bran mesečnik v Sloveniji. Če danes pogledamo na lepo oblikovano barvno revijo, ki izhaja mesečno v sto tisoč izvodih, si ne moremo predstavljati skromnega Farnega ognjišča (tako se je revija v začetku imenovala), ki je prvič izšlo pred tridesetimi leti v Kopru in Postojni na Veliko noč. Takrat sta namreč postojnski in koprski kaplan, Franc Bole in Bojan Ravbar, začela s ciklostilirano

izdajo Farnega ognjišča, mesečnika za mlade vernike. Najprej je bilo glasilo tiskano še na ciklostil predvsem zato, ker si nobena tiskarna ni upala tiskati verske revije; kasneje so zaradi večje naklade šli k manjši tiskarni v Koper in končno zaradi neverjetnega zanimanja in prodaje revije prišli do tiskarne Delo v Ljubljani. Glavni in odgovorni urednik Ognjišča je bil od samega začetka Franc Bole, ki mu je sprva pomagal Bojan Ravbar. Tako je Franc Bole dobil pomoč v primorskem duhovniku Silvestru Čuku, ki se danes piše ogrođe Ognjišča, se pravi vse tiste rubrike in članke, po katerih je Ognjišče najbolj zaslovelo.

Ognjišče ni imelo lahke poti, saj je komunistična oblast grdo gledala na velik uspeh mesečnika, ki se je od samega začetka pogovarjal in pisal za mlade. Tako so bili odgovorni večkrat zasliševani, prepovedali so jim celo za tri leta v tujino (to je bilo v znamenitih sedemdesetih letih!), oblast jih je poskušala na vse načine onemogućiti, a ji to ni uspelo; do sedaj so namreč izdali tudi nad dvesto knjig. Med izdajami Ognjišča naj naše bralce samo spomnimo na tako imenovano »rdeče« Sveto pismo, ki je izšlo v 120 tisočih izvodih. Gre za ilustrirano Sveto pismo, ki ga ima doma skorajda vsaka slovenska družina. Ognjišče je obravnavalo take teme, ki mladega človeka zanimajo. Redna in osnovna tema vsakega Ognjišča je prav pismo bralcev, v katerem vidimo današnje težave mladih. Poleg tega so še druga pisma, zanimivi intervjuji, molitve, razne priloge in stalna rubrika Silvestra Čuka, ki nosi naslov Priporočamo, berite. To prilogo posebej omenjam, ker je

že legendarna. V njej je Silvester Čuk priporočil slovenskim bralcem že nesteto dobrih knjig v slovenskem jeziku.

Omembe vredna je tudi karitativna dejavnost Ognjišča, ki je pred leti uvedlo t.i. Poštni predal dobrote, imelo zaradi njega veliko težav z oblastmi, končno pa se je prav iz Predala dobrote razvila današnja organizacija Karitas.

Danes so pri Ognjišču že nove moči, saj delata pri njem dva mlada duhovnika, Primož Krečič in Božo Rustja; slednji ta čas študira časninarstvo v Rimu. Ognjišče ima še vedno svoj krog bralcev, pa čeprav opazajo, da danes mladina bere vedno manj. Veliko bralcev ima tudi v naših krajih, saj večkrat piše tudi o nas in naših ljudeh. Ob visokem jubileju msgr. Francu Boletu iskreno čestitamo in prav tako vsem drugim urednikom in sodelavcem ter jim želimo, da bi še naprej opravljali na področju tiskane besede veliko dobrega.

Kot zanimivost naj povemo še, da je Ognjišče nedavno pričelo oddajati tudi na radijskih valovih iz Ljubljane in Kopra; radio Ognjišče se lepo sliši tudi pri nas. Na Tržaškem ga lahko poslušate na UKW valovnih dolžinah (FM), in sicer preko oddaljenika Tinjan 91.20, na Goriškem in v Furlaniji pa na valovni dolžini oddajnika Sveta gora 107.50.

Prav sedaj pa prihaja novica, da bo Ognjišče sodelovalo tudi pri programiranju televizijske hiše z imenom TV3. Ker slovenski zakon ne dopušča, da bi isti lastnik imel tako radio kot televizijo, so se pri Ognjišču odločili, da bodo pri projektu TV3 sodelovali kot delničarji. O tem bomo v Katoliškem glasu še poročali.

-jp-

sobema

s.n.c.

VOŠCI VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

Ul. Case Sparse 77 - 34070 SOVODNJE OB SOČI - GORICA
tel. (0481) 521550 - telex 461207 - telefax (0481) 20969

Draguljarna - urarna - zlatarna
z veliko izbiro predmetov iz srebra

VIRGILIO BRATINA

s.n.c.

Dolga in kvalitetna prisotnost; označujejo jo resnost, strokovnost in kompetentnost na področju trgovine.

MONFALCONE (TRŽIČ)
Corso del Popolo 28 - tel. 410674

Petrolifera Goriziana

GORICA - Ulica Trivigiano 41 - Tel. (0481) 20671

Vošči cenjenim odjemalcem veselo Veliko noč

- plinsko olje za ogrevanje
- maziva
- pogonska goriva
- avtoprevozi s cisterno

GRAFICA GORIZIANA

TISKARNA - OFFSET

GORICA - ul. Gregorčič 18
tel. 22116 - fax 22079

IZDELKI IZ KOVANEGA ŽELEZA - VRATA - OGRAJE

RADISLAV LEOPOLI

GORICA - ul. Brigata Pavia 46
Tel. 531941

MEHANIČNI PRIBOR

DANIELA PUIA

GORICA - ul. Terza armata 183/b
tel. (0481) 520250 - fax 512865

TOMAUTO

STANISLAO TOMAZIC & C. s.a.s.
CONCESSIONARIA

ZASTOPSTVO ZA GORICO IN PROVINCO

GORICA, ul. Nizza 15 TRŽIČ
tel. (0481) 533923 Drevored G. Verdi 42
telefax (0481) 535125 tel. (0481) 40148

TRGOVINA

Meri Kosič

Velika izbira torbic, dežnikov in raznovrstnih kvalitetnih izdelkov

GORICA - ul. Raštel 27 - Tel. 33790

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Ni še jasno, kako in do kakšne mere bo rezultat nedeljskih volitev v Padovi vplival na bližnje upravne volitve; gotovo pa je, da je vnesel nemir v sredinskodonesničarske vrste, levi sredini pa vлил nekaj optimizma. Desnica je bila namreč prepričana, da volilci komaj čakajo, da bi lahko izrazili svojo privrženost *polu svoboščin*. V Padovi so se krepko uštelili, vprašanje pa je, ali lahko te volitve imamo za občeveljavno preizkušnjo. V prvem padovanskem volilnem okrožju so imeli volitve za nadomestitev Emme Bonino, ki je dobila visoko funkcijo v Evropski zvezi. Nasproti sta si stala levosredinski kandidat Saonara ter desničarski predstavnik Negri. Prvi ima za sabo večletno predsedstvo v Katoliški akciji in delo v Acliju, drugi pa ne uživa veliko ugleda niti med bivšimi radikali in nikakor ni mogla veljati zadovoljiva nadomestitev Boninove, ki ima za sabo vendarle dolgo kariero bojev za človekove prave. Zmaga protidesničarskega tabora pa je kljub temu vendarle previsoko izražena, da bi ne poiskali še kak drug vzrok, ki bi nam pomagal razumeti situacijo. Volilna udeležba je bila namreč občutno nižja kot na rednih volitvah, kar po svoje tudi nekaj pomeni in ni zgolj naključno. V tem času napetosti obstajajo tudi nagibi, da bi moral volilec še jasneje izraziti svojo voljo in strankarsko simpatijo. Ali je mogoče to razumeti kot jasen odklon Berlusconijevega tabora? Kdor omedleva pred vsakim televizijskim nastopom prvaka gibanja Forza Italia, gotovo nima dvomov in bo tudi v prihodnje glasoval, kot hoče Fininvest.

Vendar pa med volilci obstaja tudi določeno odstotek ljudi, ki misli s svojo glavo in ki ga Berlusconi s svojo vladno preizkušnjo gotovo ni prepričal. Ta je pokazala, da samo z manažersko tehniko in TV-spoti ne moreš upravljati države. Kasnejši razvoj pa je tudi pokazal, da so za tehnično reševanje sicer zavožene italijanske situacije dovolj tudi Lamberto Dini in njegovi strokovnjaki, ki imajo še to prednost, da nujnih novih pritiskov na davkoplačevalce ne obarvajo strankarsko ali ideološko. Nekaj takih razočarancev ni šlo na volitve, nekateri tradicionalni krščansko-demokratski volilci so se vrnil k svojim, nekateri pa so začeli gledati z zaupanjem v novo zavezništvo, ki nastaja na levi med socialno usmerjenimi bivšimi krščanskimi demokrati, bivšimi komunisti in ostalimi laiki. To je sicer zelo heterogena koalicija, ki pa se zaveda nevarnosti zasuka na desno in posledic takega zasuka na življenje države v prihodnjih desetletjih.

To sicer ni zadostna podlaga za skupno upravljanje države, a je vendarle izhodišče za iskanje nove politike, ki bi predvsem pretrgala s preteklostjo.

- S

Razstava Janeza Kovačiča v Katoliški knjigarni

V petek, 7. aprila, so v Katoliški knjigarni na Travniku svečano odprli likovno razstavo slovenskega slikarja iz Ljubljane Janeza Kovačiča. Po pozdravu organizatorja razstave, ki ga je imela prof. Lučana Budal, je kot prvi spregovoril Pavle Gregore iz Ljubljane, ki je v briljantnem slogu opisal umetnika in poudaril predvsem njegovo študijsko pot ter življenjske smerice. Za njim je v italijanskem jeziku številni publiko predstavil umetnika prof. Joško Vetrh, ki je bil mnenja, da je Kovačičevo slikanje resda figurativno, a da si je Kovačič ustvaril lasten jezik in slikarsko govorico, s katero prepriča še tako velike skeptike.

V likovni galeriji je razstavljenih 32 večjih slik, tako olj kot tudi akvarelov. Poleg teh je umetnik prinesel v Gorico tudi nekaj vitraž, za katere je pravi izvedenec, saj se je te umetniške zvrsti več let učil v Nemčiji, kjer je živel in delal. Njegove vitraže stojijo danes povsod po svetu, umetnik pa jih dela tako za sakralne objekte kot tudi za večje javne stavbe. V Gorici so na ogled dela zadnjih let v čisto njegovem slogu, se pravi, da gre za velike vedute, krajine in tihožitja, v katerih slikar kaže vso svojo ljubezen do narave in jesenskih barv. Janez Kovačič je predvsem izredno dober risar in to se pri kompoziciji njegovih slik še kako pozna, saj so vse najprej izredno dobro narisane in šele nato naslikane. V Katoliški knjigarni je na ogled nekaj krajin izpod Triglava, nekaj kraških vedut in precej tihožitij v naravi. Tihožitja s cvetjem bodo vseh predvsem ljudem, ki so jim blizu rože in vsakovrstno cvetje, in vsem tistim, ki se ne morejo upreti čaru sončnic na polju. V Katoliški knjigarni pa visijo na steni tudi akvareli s slovenskimi mesti in pokrajinami. Janez Kovačič je prinesel v Gorico tudi portreta dveh

Na otvoritvi razstave: prof. Lučana Budal, prof. Joško Vetrh, slikar Janez Kovačič in kritik Pavle Gregore

vidnejših Slovencev iz Gorice, ki sta tako po velikosti platen kot tudi po svoji izrazni moči prepričala vsakogar. Prav ta dva portreta sta bila tudi najbolj gledani sliki. Na razstavi so

sicer samo trije manjši primerki vitraž, prav zato pa je Kovačič razstavil nekaj načrtov za že izvedene vitraže, ki so svojo lepoto vse očarali.

Jurij Paljč

Letošnji Prešernov nagrajenec Alojz Rebula med goriškimi dijaki

Pedagoški licej Simon Gregorčič je organiziral srečanje z letošnjim Prešernovim nagrajencem za književnost, ki je bilo v petek, 7. aprila, v avditoriju Šolskega centra. Ob 11.30 je vstopil v skoraj natrpano dvorano pisatelj Alojz Rebula. V pozdrav mu je zadonela pesem Soči, ki so jo zapele dijakinje našega šolskega pevskega zbora pod vodstvom profesorice Valentine Pavio. Gospoda profesorja je v imenu vseh prisotnih pozdravila ravnateljica Majda Sfiligoj. Nato je dijakinja Katja Bandelli pozdravila pisatelja in predstavila njegova dela. Na oder so prišle dijakinje Andrejka Hlede, Mojca Školaris, Tea Šinigoj in Nadja Podberšič, ki so prebrale svoja razmišljanja o pisateljevih delih. Spisi so bili zelo originalni in so spodbudili vse prisotne k poslušanju in razmišljanju. Za temi so Dario Bertinazzi, Ingrid Komjanc in Matjaž Pintar prebrali dva odlomka iz pisateljevih del: Jutri čez Jordan in Vrt bogov. Dario in Matjaž sta uprizorila dialog med očetom in sinom, ki se pogovarjata o problemu jezika, dvojzičnosti v tujem svetu, skratka o materinem in uradnem občeveljavnem jeziku. Oče uči sina, naj računa, kupuje in posluje v uradnem jeziku; moli, misli, čuti pa naj v lastnem, materinem jeziku. Krajevna

govorica naj bo samo na ravni glave, jezik staršev pa naj se poraja in razvija v globinah srca. Ta dialog je predstavljala tudi naslovnica v Italiji.

Sledil je odlomek iz dela Vrt bogov, ki ga je prebrala Ingrid Komjanc ob spremljavi profesorice Valentine Pavio. Branje in njeno interpretiranje je bilo zelo efektivno, saj je bila nagrajena z nekaj minutnim ploskanjem.

Končno pa je na oder stopil gospod profesor Alojz Rebula, ki je zelo prepričljivo, jasno in z veseljem odgovarjal na premišljena vprašanja dijakov. Ko so dijaki končali postavljati vprašanja, se je Katja Bandelli zahvalila pisatelju in mu podelila šopek rož. Kot sklepna točka je po vsej dvorani zadonela Prešernova Zdravljica. Toda s tem še ni bilo konec vsega, saj se je srečanje nadaljevalo v šolskih prostorih ob dobri briški kapljici in raznih dobrotah, ki so jih dijaki sami pripravili. Srečanje s pisateljem Rebulo sta organizirala profesor Adrijan Pahor in profesorica Lojzka Kristančič. Na tehnični in scenski plati pa sta nam priskočila na pomoč Hijacint Iussa in Niko Klanjšček. Upam, da bodo taka srečanja na Goriškem še kdaj, saj se mladi prav na ta način kulturno osveščamo.

Pintar Matjaž

GOSTILNA KORSIČ

(Zvonka Bednar)

Vošči veselo Veliko noč cenjenim gostom

ŠTEVERJAN - Jazbine 16
Tel. 391633 - 390247
zaprti ob ponedeljkih in torkih

Milijon podpisov za družino

Tak je naslov zbiranja podpisov, ki se je začel v teh dneh po vsej Italiji in ga organizira pravna topriložnost ustanovljeni Forum družinskih združenj v Italiji. Gre za to, poudarjajo organizatorji Foruma, da se končno tudi italijanska vlada in parlament že enkrat odločita spreminiti svoj odnos do družine. Le-ta je v Italiji zelo zapostavljena, vsekakor pa Italija caplja za Evropo, saj je davčni sistem v Italiji tak, da nagrajuje bogatega in jemlje denar revnemu. Pri Forumu ne govorijo tjavdan, ampak postrežejo s podatki: italijanska vlada dosti bolj obdavčuje reveže kot pa bogate, saj se javni dolg enakomerno polaga na ramena revnih in bogatih. Tudi pri socialnem zavarovanju in varovanju družine ne gre vse prav, saj družina ne vpliva na davke, kar je zelo zgrešeno. Forum zahteva, naj se tudi v Italiji uvede tak sistem, kot je v Franciji in v drugih razvitih deželah Evrope, kjer je pri davčnih prijavah upoštevan družinski koeficient. Družina z več otroki naj torej plačuje manj davka. Vzemimo primer: če v neki družini dela samo en član in ima tri otroke, na leto pa zasluži 60 milijonov lir, naj se davke računata tako, da se najprej razdeli 60 milijonov lir na pet delov in naj se plača davek samo na petino zneska. Nadalje zahtevajo, naj družina v Italiji končno že postane tista osnovna celica življenja, o kateri vsi govorijo; dejansko pa je človek, ki se odloči za družino, na slabšem kot tisti, ki je nima. Otroških dodatkov pri plačah skorajda ni, tako tudi ni nobenega socialnega varstva za

družine z več otroki in za matere; slabo je stanje tudi na področju posvojitev itd. Skratka: v Italiji se ne splača imeti otrok; tisti, ki jih ima, je kaznovan. To se mora končati, pravijo pri Forumu. Zato so se odločili, da bodo zbrali do oktobra letos najmanj milijon podpisov državljanov, ki med drugim zahtevajo tudi varstvo nedeonošenih otrok, varstvo nosečnic in večjo skrb za starejše ljudi, ki bi morali ostati v družinah tudi takrat, ko so onemogli, ker se le tako lahko še počutijo dejavni člani družine. Zahtevajo tudi posodobitev italijanske šole, ki naj bo čim bolj svobodna. Obenem pa vpijejo nad krivicami, ki jih je deležna italijanska družina na družbenem področju. Med svoje zahteve uvršča Forum tudi zakonski pregon za kršitelje televizijskih programov, ki vse bolj pogojujejo italijansko družino. V Italiji namreč obstajajo zakoni, ki jih nihče ne izvaja. Tako npr. nikdar ne preganjajo pornografskih in nasilnih filmov, ki jih na italijanski televiziji kar mrgoli.

Pri Forumu se še zavzemajo, da bi tudi pri televizijskem programiranju bolj skrbeli za najmanjše in ostarele ljudi. Prav zato bo zbiranje podpisov zelo pomembno in je prav, da se ga udeležimo vsi, ki nam družina še kaj pomeni. Ni namreč ne razumljivo in ne dopustno, da v Italiji družina plačuje davek za bogate in za tiste, ki je nimajo. Prav zato tudi izredno upada rodnost; otroci pa so edina bodočnost in dragocenost vsake pravne države.

-jp-

Papeževa enciklika Evangelij življenja in zakon št. 194 o splavu

Papeževa enciklika je zadela v živo. Od vsepovsod se dvigajo glasovi nasprotovanja in pritoževanja zoper Evangelij življenja. Janeza Pavla II. obtožujejo za fundamentalista, integralista, nazadnjaškega tradicionalista. Zgražajo se nad encikliko, ki je v bistvu občuten in odločen očetovski klic k ljubezni do življenja; vsebuje predvsem močan poziv proti vse bolj razširjeni »kulturni smrti« in spodbuja k ustvarjanju nove »kulture življenja«. Papež odločno obsoja splav in se postavlja na stran ubogih, v tem primeru na stran še nerojenega nebogljenega otroka.

V Italiji pa so se ob tej encikliki pojavili tudi glasovi, ki zahtevajo spremembo zakona št. 194 iz leta 1978, ki urejuje splav.

1. del:

Razvoj pravne discipline o splavu

V zgodovinski perspektivi se je kazenska disciplina splava stalno spreminjala. Na te spremembe so vplivala moralna, verska, filozofska pojmovanja, ki so se izmenično uveljavljala. V rimskem pravu splav sprva ni bil kaznovan, kasneje pa, za časa Septimija Severa, so ga začeli obsojati in celo enačiti z umorom. Širjenje krščanstva je to težnjo še okrepilo. V srednjeveškem pravu je bil splav, po doktrini Aristotela in Plinija, ki jo je Cerkev posvojila, kaznovan, razen v primeru, ko je bila mati v smrtni nevarnosti. V XVIII. stoletju pa se je kazensko pravo glede splava pod vplivom iluminizma precej omililo.

V zakonodaji zedinjene Italije je bil splav vključen med zločine proti osebi. Fašistični kazenski zakonik iz leta 1930 je postavil splav v novo (fašistično ideološko) kategorijo zločinov proti integriteti in zdravju rodu ter ga obsodil v vsakem primeru. Zakon št. 194 iz leta 1978, ki je v veljavi, pa skuša na neki način združiti pravico do življenja tistega, ki je bil spočet, in varstvo fizičnega, psihičnega in socialnega zdravja matere. Proti temu zakonu je gibanje za življenje leta 1981 sprožilo referendum. Proti temu je stranka radikalcev takoj sprožila še dodaten referendum z nasprotnim namenom, in sicer za popolno liberalizacijo splava. Na obeh glasovanjih je zmagal »nek«. Italijani so se torej izrekli za ohranitev zakona št. 194. Obe smeri, katerih izraz sta bili dve ljudski glasovanji, sta še danes prisotni v naši družbi. Po izidih teh referendumov pa se je v ljudeh okrepilo predvsem pojmovanje, da je splav pravica, o kateri sme vsaka ženska svobodno odločiti.

S kratko smiselno sintezo tega razvoja lahko ugotovimo naslednje: kazenska zakonodaja o splavu se je spreminjala z družbenimi spremembami v mišljenju in vrednotenju. Rimsko pravo je dopuščalo splav, vse dokler ni cesarska birokracija zabredla v hudo moralno krizo. Naslednje obdobje in srednji vek sta pod vplivom krščanske misli obsojala splav. Iluminizem je uvedel spet novo vrednotenje, ki je splav v mnogih primerih opravičevalo. Danes je težnja naše družbe izrazito liberalistična, kar se

izraža tudi v pojmovanju splava.

Ob tem velja omeniti, da so prav redki primeri, v katerih bi se pravno vrednotenje istega človeškega dejanja ali dane situacije v zgodovinskih obdobjih tako spreminjalo iz zločina v pravico in iz pravice v zločin. Ta razkorak je danes še bolj jasen v nekaterih državah, kjer splava ne pojmujejo več samo kot navadne pravice, ampak ga celo »povišujejo« v ustavnopravno pravico (glej npr. Ustavo Republike Slovenije, čl. 55); to pomeni, da ga uvrščajo med najosnovnejše pravice, ki določajo socialno pravno razsežnost človeške osebe.

Pravno vrednotenje splava je torej vedno bilo in je še danes izraz v družbi prevladujoče kulture. Odvisno je od pomenov in vrednot, ki jih ima neka družba. Kjer (ali ko) ti pomeni in vrednote temeljijo na individualizmu, na osebnem dobičku, na moralnem permisivizmu, je vrednotenje splava drugačno kot tam, kjer (ali takrat, ko) pomeni in vrednote temeljijo na solidarnosti, resnični enakopravnosti in spoštovanju osnovnih moralnih in etičnih meril. Današnja kultura temelji na ekonomskem individualizmu, v katerem je popolnoma vsa danost v službi parcialnih interesov. Resnične univerzalne vrednote osebe, življenja, poštenosti, iskrenosti, lepote izgubljajo svoj bivanjski pomen. To pa je kultura smrti. In družbeno-pravno vrednotenje splava je njen izraz.

(dalje prihodnjic)
Damjan Hlede

Med pustom in postom po vipavsko in kraško

Stari znanec iz Vipavske doline mi telefonira, naj pridem čimprej pogledat njegov vinograd. Nikoli ga niso zanimala trte. Imel je vsa mogoča zanimanja in, dokler je bil njegov oče še živ, sem mu prihajal pomagat obrezovat, da sva rekla kakšno po vipavsko. Nekoliko se začudim, odkod Borutovo novo zanimanje in, komaj izstopim iz avta na dvorišče, me takoj povabi v vinograd. Žena lepo pristavi: »Kar pojdiva, medtem bom pripravila malico!« Nisva bila še za vogalom, ko začne: »Poslušaj! Pri nas je vse narobe.« Lepa reč, si mislim, zopet ena družina, ki gre narazen! »Po pustu, odkar smo v Ajdovščini uprizorili tisti papežev prihod, je pod streho sam ogenj. Poslušaj, sedaj je moja draga žena odločila, da za Veliko noč ne bo pršuta, ampak navadna prežgana župa.« »Odlično,« nadaljujem, »ti imaš najboljšo ženo na svetu. Skrbi za tvoje zdravje kot tudi za tvojo linijo, kaj nočeš več?« Mož pa nadaljuje: »Saj, no ja, toda kaj bodo rekli ljudje, če bodo izvedeli, da smo imeli na Veliko noč namesto kuhanega pršuta prežgano župo in kruh? Si predstavljaš, da bo o tem govorila cela Vipavska dolina? Kakšen škandal zame, ko me toliko ljudi pozna!« Lepa reč! Poslušaj! Preden ste pripravili papežev pustni prihod v Ajdovščino, se ni nihče vprašal, kaj bodo rekli ljudje. Kaj bo rekel

vaš župnik? Je on vaša cunja ali kaj? Sedaj pa, ko je tvoja žena povzdignila glas, kaj bodo rekli ljudje? Ti, več kaj? Tvoja boljša polovica je že pametna in je tako tudi prav! Pa naj ljudje vedo, da se je v celi Vipavski dolini našla vsaj ena žena, ki je zarobantila nad svojim možem, ki je izgubil glavo, ko bi jo moral nositi na vratu!« Gleda me po strani in o tem nisva več govorila.

Zvečer zavonim telefon in Borutova žena lepo pove: »Na tisto prežgano župo mislim resno, pa me prav nič ne briga, kaj bodo rekli ljudje!« »Veš kaj, naj bo tako! Doma bo prežgana župa, popoldan pa lepo pripelji celo družino k nam, pa bomo jedli pršut. Borutu pa povej, da je že zadnji čas, da ga sreča pamet, pa tudi druge, ki hodijo v cerkev - kot se zdi - samo gret klopi, ne pa zato, ker so kristjani!«

Moja misel pa je tokrat poromala v majhno kraško vas. Tam sem se znašel na pepelnično sredo proti večeru. Pred cerkvijo sta dve stari ženici na vso silo pometali in čistili. »Kdo pa je to nastlal?« sem vprašal. Prva reče: »Tisti, ki so noreli!« Druga pa doda: »Bog pomagaj, kaj česte!« Prva pa kmalu pristavi: »Tako je, če imajo ljudje v glavi alkohol namesto pameti! Jaz bi vse te, ki norijo danes tu po vasi, stukla...!« Mahnem jo v bližnjo osmico in tam se najdem v

družbi prelatov, monsinjorjev, nun in kdo je lahko še ločil vse te pustne dostojanstvenike? Začne me srbeti jezik in dodam: »Ko so pri vas pogrebi, pokopavajo ti gospodje ali je tedaj dober vaš župnik?« Debelo me pogledajo; ko zapazijo, da sem zanje »furešt«, se vname ostra debata. »Zakaj bi se ne ohranjevali stari običaji? Tako je bilo in tako bo... Kaj vse so znali povedati!« Mene pa je le posrbel jezik in kratko rečem: »Če bi bil jaz vaš župnik, bi pri prvem pogrebu rekel, naj pokličejo monsinjorje, kanonike in vse te, ki ste sedaj tu!« Možje me debelo pogledajo in drug za drugim potuhnjeno zapustijo osmico. Za njimi pa se odguncajo tudi pustni cerkveni dostojanstveniki s kar precejšnjo mero maliganov...

Ne vem, kaj misli tam na Krasu tisti kraški župnik o vsem tem. Sam sklepam, da je zanj tisti vsakoletni kraški pokop pusta krepka klofuta, kot je bil za preudarne pametne Vipavce pustni papež v Ajdovščini. Kaj bi pa rekli ljudje na Krasu, če bi tisti kraški župnik slučajno res rekel pri prvem mrliču: »Za pogreb si poiščite pustne župnike! Na pokopališču pa itak uredi občina!« Morda bi bil to vsaj za koga dober poduk, kot bo za Boruta prežgana župa na letošnjo Veliko noč!

Kraševce

V Burundiju je spet prišlo do rasnih nemirov. Najbolj prizadeti so preprosti ljudje, ki morajo zvečine v begunstvo. Na fotografiji so begunci na meji med Burundijem in Tanzanijo

Narodna zavest, jezik in 50-letnica osvoboditve na 6. Primorskih slovenističnih dnevih

Prejšnji teden so se od 6. do 8. aprila v dvorani Zadrugne kraške banke na Opčinah odvijali 6. Primorski slovenistični dnevi, ki jih je letos priredilo Slavistično društvo Trst-Gorica-Videm v sodelovanju s sorodnimi društvoma iz Kopra in Nove Gorice ter pod pokroviteljstvom deželnega zavoda IRRSAE, Ministrstva za šolstvo in šport Republike Slovenije in Slavističnega društva Slovenije.

6. aprila so stekle otvoritvene slovesnosti s pozdravi in s predstavitvijo novejših slovenističnih del. Tokrat so dali pozornost delom v italijanskem jeziku, ki pa so pomembna za razširjanje slovenske kulture: predstavili so knjige Monumenta Frisingensia Janka Ježa, »Il libro di Perticationi« Pavleta Merkuja, »Manoscritti sloveni del Settecento« Lojzke Bratuž, »Dal Friuli alla Russia« Liliane Spinuzzi Monai ter štiri slovarje, in sicer Dve muhi na en

mah in Lažne prijatelje Diomire Fabjan Bajc, Stanovanjsko hišo Vande Husu in priročni slovar o bančnem poslovanju Jožka Baše, Majde Kaučič in Alda Rupla. Poleg tega je bil na sporedu še literarni večer z naslovom *Balada o narodu*, na katerem so nastopili Prešernova nagrajenca Boris Pahor in Alojz Rebula, igralec SSG Vladimir Jurc z recitalom Kosovelovih poezij ter zbor Jacobus Gallus. Sledila sta še odprtje razstave o izdajah izvirnega slovenskega leposlovja v Italiji v letih 1918-41, ki jo je priredila Narodna in študijska knjižnica, ter sprejem, ki sta ga v openskem Prosvetnem domu organizirala konzulat Republike Slovenije v Trstu in Slavistično društvo Trst-Gorica-Videm.

7. in 8. april sta bila delovna dneva. Zvrstili so se številni referati, ki so se dotikali dveh tematik: *Fašizem in primorska književnost* in *Slovenščina na zaho-*

dni meji danes. Odvijala pa se je tudi okrogla miza na temo *Razvijanje narodne zavesti v šoli*. Tri zelo aktualne tematike torej, saj so se s prvo hoteli spomniti 50-letnice osvoboditve, z ostalima dvema pa so načeli problem, ki je zlasti v zamejstvu, pa tudi v Sloveniji, čedalje večji. Problematika slovenske šole je prisotna tudi v zaključni resoluciji, ki so jo sprejeli ob koncu slovenističnih dnevov.

Po šestih letih Primorski slovenistični dnevi ohranjajo svojo povezovalno vlogo in ostajajo zvesti poslanstvu, o katerem je na uvodni slovesnosti 6. aprila spregovorila predsednica Slavističnega društva Trst-Gorica-Videm Majda Kaučič Baša: to poslanstvu je v ozaveščanju primorske slovenske književnosti in kulture, v didaktičnem izpopolnjevanju slovenistov in v krepitvi skupnega slovenskega kulturnega prostora.

Izjava predsednika SSG

Slovensko stalno gledališče v Trstu je s priznanjem Ministrstva za turizem in prireditve leta 1977 doseglo poseben status, ki mu med drugim zagotavlja dotok finančnih sredstev tako iz rimskega kot iz deželnih virov. Od leta 1991 je njegov ustanovni član, ob društvu Slovensko gledališče, Tržaški občini in Tržaški pokrajini, tudi Dežela Furlanija-Juljska krajina. Izjemno visoko priznanje zgodovinski tradiciji in visoki umetniški ravni naše ustanove pa ji še ne omogoča rednega delovanja in tudi samo preživetje postaja vse bolj vprašljivo.

To dejstvo želi upravni svet SSG poudariti, da ne bi v trenutkih boja za ohranitev ostalih ogroženih ustanov slovenske narodnostne skupnosti v Italiji povsem prezrli gledališča in njegovih problemov. Naj le povemo, da so tudi gledališki uslužbenci trenutno brez plač, umetniški sodelavci pa do nadaljnjega brez honorarjev, ter da so izplačila in izpolnitev repertoarja te petdesete sezone neprekinjenega delovanja odvisni od istega vira, ki naj zagotovi obstoj štirim ogroženim ustanovam, katerim SSG izraža globoko solidarnost.

Predsednik:
dr. Rafko Dolhar

S prtom Veronika...

Zora Saksida

Vse Jernejevo vedenje o Kristusu je izviralo iz zornega kota posrednikov in bilo zaradi zgodovinske odmaknjenosti sprejeto kot kakšen aksiom, veljaven za vse kraje in vse čase, v njegovem šestnajstem letu pa je prišlo do bistvene spremembe.

Petek pred cvetno nedeljo, cerkev, križev pot. Orgle in petje: harmonija zvokov, glasov, besed.

Ugrabilo ga je trenutnosti ter predstavilo v prostor, kjer ni bilo nič in nikogar razen njega z občutkom dotlej neslutene polnosti, ko ne potrebuješ in si ne želiš ničesar več.

Utihnile so pesmi, umaknile orgle, svetišče se je bilo že skoraj spraznilo, ko se je vrnil vresničnost. V zavesti krivde zavoljo raztresenosti je obšel ves križev pot.

Od postaje do postaje se mu je vedno bolj razkrivala knjiga, ustvarjena z ljubeznijo in odpovedjo, s trpljenjem in z darovanjem neponovljive osebnosti: Jezusa Kristusa, pisca in hkrati glavnega junaka, nekoč, kakor on, otroka, dečka, fanta.

Odkrijte skromne, vendar dragocene življenjske podobnosti med njim in Križanim je v Jerneju sprožilo poleg hladne razumske tudi toplo sestavino njegove biti: čustvo.

Odtlej ni bil Jezus zanj nič več aksiom, marveč del njega samega, križev pot pa tudi izven posta vir moči za premagovanje stisk in težav, do katerih je bil v enakem odnosu kot Simon iz Cirene do Gospodovega križa: ko bi le mogel, bi se jim izognil.

Ob prvinski ljubezni, od Boga darovani za nerazdružljivo zavezo moža in žene, sta si z Dano postavila za cilj družino. Skoraj sta že določila datum poroke, ko je udarilo vanj kot strela z jasnega:

- Vate sem bila menda samo pretirano zaljubljena, z Benjaminom pa čutiva drug do drugega pravo ljubezen.

Še je utemeljevala odločitev, a je šlo mimo njega, ker se je že ukvarjal s trikotnikom ON-DANA-BENJAMIN.

Daninega novega izbranca je poznal. Uspešen poslovnež, precej visoko na letvici, ki družba postavlja nanjo osebe po vidnih dosežkih in ne po moralni vrednosti. Benjamin je združeval oboje, to je priznaval, in mu prav zaradi tega želel, da bi pravočasno spoznal, kar je on sam šele na pragu poroke: bolj kakor osebo ljubi Dana materialne dobrine in kar sodi zraven.

Kako se je varal o kristalni pozornosti njene ljubezni! S premislekom o poroki je nevede ali celo namerno razkrila, da se je sestajala tudi z Benjaminom.

- Jernej, ti me ne poslušaj, ga je povlekla iz vrtinca bolečih ugotovitev. Pravim, da je danes najin razidzate lažji, kot bi bila razveza po poroki. Dobra prijateljica si pa itak ostaneva, mar ne?

Z gibom glave je pritrdil, v sebi ne, saj ni razblinila sanj najstnika, v prah je sesula trezen načrt zrelega

fanta in v njem nevarno omajala vero v iskrenost in stanovitnost ženske ljubezni.

- Nikomur ni videti v srce do dna, ga je tolažil oče. Mlad si pa tudi še, da utegneš spoznati njo, ki te bo cenila po tistem, kar si, in ne po onem, česar nimaš.

Mati se ni dotaknila njegove bolečine niti s pogledi niti z besedo, nosila jo je v sebi in zanj molila, to je zatrdno vedel.

Dolga leta je ravnal kot osel, ki gre samo enkrat na led, potem je v njegovo življenje naključno stopila Vida.

- Živela je s fantom starejšim od sebe. Ko mu je povedala, da pričakuje otroka, je zahteval, naj se ga znebi ali pa odide. Pobralla je šila in kopita, najela sobo pri meni in tu ostala. Kot družina smo. Janko je zdaj star osem let, ona trideset. Zlata duša!

Tako mu je Vido naslikala gospa Matilda, starejša vdova, ko je bil pri njej na hrani in stanovanju komaj dober mesec.

Nenavadna družinica, ki se še v molku prisrčno pogovarja z očmi, s smehljaji, nežnimi gibi rok. Živeli so, on le životaril.

Vida je bila v ljubezni neprimerno bolj prizadeta od njega, vendar je udarec preseglala, pogumno sprejela materinstvo, sam je pa še kar naprej brodolomec s sebično praznino v sebi in okoli sebe.

Resolucija

Udeleženci Primorskih slovenističnih dnevov, ki jih prireja Slavistično društvo Trst-Gorica-Videm pod pokroviteljstvom Deželnega zavoda IRRSAE, Ministrstva za šolstvo Republike Slovenije, Slavističnega društva Slovenije, zbrani na Opčinah 6., 7. in 8. aprila 1995, odločno protestiramo proti odloku italijanskega šolskega ministra, ki je ukinil dve slovenski srednji šoli na Tržaškem s tem, da je združil srednji šoli F. Erjavca in F. Levstika s šolama I. Cankarja oziroma S. Kosovela.

Slovenske šole na Tržaškem ščitijo mednarodni sporazumi, torej londonski memorandum s prilogami in osimski sporazum, ki izrecno jamči za spoštovanje pridobljenih pravic Slovencev v Italiji.

Udeleženci simpozija obžalujemo, da se šolsko ministrstvo ni predhodno posvetovalo s predstavniki manjšine in da ni upoštevalo mnenja, ki sta ga o združitvi izrekla Pokrajinski šolski svet v Trstu in Deželna komisija za slovenske šole v Italiji.

Manjšina ne odklanja vsake možnosti reorganizacije šolskega omrežja, vendar mora biti smotrna ter mora upoštevati specifičnost in potrebe slovenske zamejske šole. Sprejeti pa jo je treba v soglasju z manjšino in s sopodpisnico mednarodnih sporazumov, torej z Republiko

Slovenijo. Sedanji ukrep je namreč huda kršitev mednarodnih obveznosti Italije.

Ponovno poudarjamo tudi potrebo po šolski avtonomiji, ki jo naša manjšina zama zahteva že dvajset let. Če bi država uresničila zahtevo manjšine po avtonomiji, bi bili sedanji problemi lažje rešljivi v sodelovanju z manjšino.

Od ministra za šolstvo zahtevamo, da prekliče navedeni ukrep, od oblasti v Republiki Sloveniji pa pričakujemo, da ne bodo sprejele take kršitve mednarodnih sporazumov.

Opčine (Trst), 8. aprila 1995

Za udeležence predsednica Slavističnega društva Trst - Gorica - Videm

CD plošča Gallusovo zvočno bogastvo je lepo velikonočno darilo

pravi Ramovš?

- Ko rečemo, da je človek star sedemdeset let, imamo v mislih njegovo kronološko starost. Če je človek za kako dejanje ali opravilo prestar, čeprav je še mlad, denimo dvajsetletnik, da bi začel trenirati za vrhunsko gimnastiko, je to funkcionalna starost. Znan je stavek, da smo toliko stari, kolikor in kakor se počutimo. Ste razumeli?

Na pritrditev mu je svetovala:

- In ne pozabite: lépo je v dvoje dvakrat lepše, breme pa dvakrat lažje.

Malo pozneje, v sredo pred velikonočnim tridnevjem, je v cerkvi še zadnjič v postu razmišljal križev pot. Raztresenost ga je tako tiščala v kleščah, da je pri šesti postaji Trpeči zbledel, Veronika pa prevzela podobo Vide.

V skrbeh je za vas. In zelo!

Vidin studenec materine ljubezni ne bo usahnil, ko bo Janko zaživel samostojno in ne bo več samo njen, toda v njenem srcu bo nastala vrzel, s čim jo bo zapolnila?

In bo on sam vse življenje brodolomec na otoku sebičnosti? Zakaj ne bi bila drug drugemu Simon iz Cirene in Veronika s prtom?

Še utegne do glasbene šole, kamor bo Vida prišla po Janka, povabil ju bo na sladoleđ.

Vzravnana drža in prožen korak sta pričala, da je z njegovo kronološko starostjo vse v redu in da doživljajska še daleč ne pride v poštev.

Kaj pa funkcionalna? O tej se bo izrekla bližnja prihodnost.

Ocena ni bila povsem točna, kajti ob odkrivanju Vidinih lastnosti se mu je iz srca že razpihaval pepel zavrtosti in pod njim tleča žerjavica je začela brez njegove privolitve plameneti v novi ljubezni. Z vsem žarom se je pokazala ob Jankovi bolezni, ko je poleg Vide tudi on trepetal za fantkovo življenje. Pa se še ni uklonil, zaradi starostne razlike med seboj in Vido je skušal ljubezen celo zatreti.

Gospa Matilda, bistrhi oč, bi rada zvedela, kje ga čevlji žuli, da se umika ljubezni, vidni na njegovi in Vidini strani. Ko sta bila nekoč pri kavi sama, je začela:

- Po večerji zadnje čase kar zgine, pogosto vam gori luč dogo čez polnoč; Janko sprašuje, zakaj niste več veseli, in tudi Vida ni slepa. V skrbeh je za vas. Zelo! Kaj vam je?

- Star sem.

- Vi pa stari! se je zasmejala. O starosti govorimo tam pri sedemdesetih, do tja pa manjka vam še dolgih dvajset let. Sicer pa... Samo trenutek!

Odhitela je v svojo sobo in se vrnila z zvezkom zlatih zrnec, s spiskom lastnih pomembnejših izkušenj in misli iz knjig, ter povabila:

- Poslušajte, kako piše o starosti Jože Ramovš, Trstenjakov sodelavec. Ga poznate?

- Njega, ne. Trstenjaka pa z nekega predavnja. Prebral sem dvoje njegovih del: Dobro je biti človek in Psihologijo ustvarjalnosti. No, kaj

Odmevi na članek Tigrova nova obleka

V zvezi s člankom Ambroža Kodelje Tigrova nova obleka, ki je bil objavljen v Katoliškem glasu dne 30. marca, bi rad poudaril le to. Z argumenti je mogoče odgovarjati le na argumente. Omenjeni »članek« pa je skrpučalo nedokazanih trditvev, neresnic, izkrivljenih polresnic, namigovanj, podlosti, nizkotnosti, podtikanj, natolčevanj in žalitev. Zato ne bom odgovarjal na to izzivalno in bedno pisanje, avtor pa naj se sooča le s svojo vestjo. Z moje strani je »polemika« zaključena, gospoda A.K. pa pozivam, naj dobro premisli, predno izreče ali zapiše plemenito ime Zorka Jelinčiča, in mu želim, naj v bodoče bolj ustvarjalno uporablja svojo energijo.

dr. Dušan Jelinčič

Spoštovano uredništvo!

S presenečenjem sem brala članek z naslovom Tigrova nova obleka, ki ste ga objavili v Katoliškem glasu z dne 30. marca. Ne spuščam se v razpravo, če bi morala knjiga Pod svinčenim nebom iziti kot redna ali izredna knjiga, ker ne poznam pravil GMD. Sicer pa so tudi v preteklih letih izšle kot redne knjige publikacije, ki niso strogo verskega značaja (če je avtor mislil na to). Prizadel pa me je napad na organizacijo TIGR in na njene člane, ker sem nekatere pri svojem delu osebno poznala. Vem, da so žrtvovali sebe in svoje družine in da so veliko pretrpeli, da bi ubranili Primorsko pred raznarodovanjem, ko ji je vladala fašistična diktatura. Za svoje trpljenje in delo niso prejeli ne priznanja ne zahvale. Po vojni so nekateri preživeli še marsikatero grenko uro. Očitati so jim nacionalizem, kar je sicer še najbolj točna oznaka za njihovo gibanje - a tak je bil čas! Zdaj jim pišec članka očita komunizem. Res jim usoda ni mila! Med tigrovskimi voditelji ni bilo komunistov; če so

se povezovali z drugimi antifašisti, so to storili, ker je bil sovražnik skupen: fašizem. TIGR je nastal iz narodnega ponosa in so se zato tudi ljudje spontano vključevali vanj. Če so imeli posamezni člani tako ali drugačno ideologijo, to kaže le na splošen odpor proti diktaturi. Ko je bila vloga Tigra leta 1941 končana, je pač vsak ubral svojo pot.

Za Zorka Jelinčiča je v PSBL avtor gesla Slavko Tuta zapisal, da »je šel po pravilni poti resničnega patriotizma izven ideoloških razlik za dosego svojih vzvišenih ciljev.« Po vojni se je Zorko Jelinčič ukvarjal predvsem s kulturo in ima zato velike zasluge na Tržaškem. G. Kodelja očita Jelinčiču, da stvari prikazuje »nerealno in zmedenok«. Če bi avtor želel prikazati stvari »nerealno«, bi bil ubral drugačen ton, ki bi se v šestdesetih letih bolj obrestoval, in če je zapis delno neurejen, gre to pripisati dejstvu, da je svoje spomine pisal, ko je bil že bolan. V Uvodu v knjigo jasno piše, da urednik ni posegel v spominski zapis, da bi ohranil spontanost pričevanja. Mislim, da je treba

Jelinčičeve spomine brati s spoštovanjem, ki smo ga dolžni do vsakogar, ki je veliko pretrpel.

In še nekaj. Kaj ima pri tem pokojni msgr. Škerl, ki se ni ukvarjal s TIGROM? Če se je želel pišec članka pokloniti njegovemu spomenu, bi to lahko storil, ne da bi v eni in isti sapi napadel Jelinčiča in TIGR. Tudi sama sem več desetletij poznala dr. Škerla kot duhovnega spremljevalca v kolonijah Slokada, kot veroučitelja na učiteljski in kot sodelavca tržaškega radia. Spominjam se ga kot strpnega in umirjenega človeka z diplomatsko držo. Če je avtor članka povabil, naj napiše kritiko, ni sam dal nobene ocene o njej.

Nekoč je na radiu pri okrogli mizi citiral svetopisemske besede: »Mi sejemo, a ne žanjemo.« (Povedali so mi, da so pri tem mišljeni duhovniki, zato naj ne zveni nespoštljivo, če se spuščam v to). Name so tedaj napravile te besede močan vtis, nekaj tolažilnega sem začutila v tem citatu. Ob branju članka sem se spomnila nanj: tudi tigrovci so sejali, a niso želi.

Lida Turk

Nova ali ponarejena obleka tigrovcev?

Nekaj dopolnil na članek Ambroža Kodelje. O tej organizaciji in o Zorku Jelinčiču precej piše dr. Avgust Sfiligoj v svoji knjigi Boj Slovencev pod fašizmom, ki je izšla leta 1984. Namen organizacije: »Razširjati vseslovansko misel in sovraštvo proti vsemu, kar je italijanskega, da se doseže pridružitve Julijske krajine, ki se mora združiti z Jugoslavijo« (str. 25). Sredstva: propaganda, požig raznarodovalnih šol in kake druge večje akcije, ki bi ne bile povezane s človeškimi žrtvami. »V tem smo si bili Goričani in Tržačani edini predvsem zato, ker smo obojali vsak umor, tudi političnega, in ker nismo hoteli dati fašistom povoda za maščevanje s še hujšim ustrahovanjem naših ljudi« (str. 38).

ORGANIZACIJA IN KOMUNISTIČNA PARTIJA

»Tigrovci so bili vsaj frakcija KP, če ne popolnoma njihovi« (A.K.). O tem dr. Sfiligoj: »V boju proti fašizmu smo bili slovenski narodnjaki in komunisti obeh narodnosti vedno ločeni. Le-ti so namreč imeli svoj skupni program in cilj: prevzem oblasti in uvedbo komunističnega totalitarnega režima v Italiji, kar smo mi kot prepričani demokrati ravno tako odločno odklanjali« (str. 28).

»KP je organizacijo tudi finančno podpirala« (A.K.). Iz pričevanja dr. Sfiligoja ni o tem nobene slutnje. Verjetno je kaka finančna podpora prihajala iz Jugoslavije, sicer pa so se tudi sami financirali. »Povem, da smo denar za proces Zmaga Krašne, ki ga nismo poznali za komunistična, zbrali mi in v glavnem

zaupnik izvršnega odbora odvetnik dr. Josip Gruden« (str. 31).

ZORKO JELINČIČ PARTIJEČ?

Zastavlja se vprašanje, če je bil Zorko Jelinčič partiječ. V prvi dobi, do izkrcanja v Dalmaciji leta 1944, gotovo ni bil. Znova pričevanje dr. Sfiligoja: »Bil je nacionalist. Vedno je zagovarjal strogo slovensko in jugoslovansko nacionalistično politiko ter prav zaradi tega imel za seboj slovenske narodnjake« (str. 31). To tudi v letih zapore. »V zaporu v Civitavecchi (1933-39) se je Zorko Jelinčič večkrat kregal z vsemi Slovenci, ki so tudi le prijateljsko kaj govorili s komunisti. Jelinčič je trdil, da je nevarno že samo govoriti s komunisti... Njegovo obnašanje je bilo skrajno nacionalistično.«

Po padcu fašizma in po kapitulaciji Italije 8. septembra 1943 je Zorko Jelinčič zapustil zadnji zapor v Isernii ter po raznih dogodivščinah prispel v Bari. Februarja 1944 se je izkrcal v Dalmacijo in se pridružil NOB ter se vrnil domov kot komunist. Tako priča Srečko Vilhar: »Končno je prišel leta 1945 do take točke, da mi je rekel, da se čuti komunistična« (str. 37).

Iz teh kratkih pripomb je razvidno, da v delu Pod svinčenim nebom ni izrisana celotna osebnost Zorka Jelinčiča, ker je knjiga napisana predvsem po spomenu. Toda tudi opombe v knjigi so pamanjkljive in prav tako viri. Nikjer ni npr. omenjeno pričevanje dr. Sfiligoja, ki je vendar Jelinčiča tesno sodeloval posebej do prvega tržaškega procesa leta 1930. Celotno osebnost Zorka Jelinčiča bo torej po-

trebno še osvetliti.

Kaj pa mnenje, da so prav tigrovci povzročili veliko gorja nekaterim duhovnikom? Navedenih primerov ne poznam, vem le to, da so številni primorski duhovniki marsikaj pretrpeli v tistih svinčenih letih. Dovolj je, da preberemo knjigo dr. Klinca Slovenska primorska duhovščina pod fašizmom.

In končno kaj pa GMD, ki je knjigo izdala? Knjiga ni nikakršno pohujšanje, temveč le nepopoln prikaz neke osebnosti in organizacije, ki spadata v našo primorsko polpreteklost. Torej nepopolna obleka tigrovcev in Zorka Jelinčiča.

K. Humar

V Berlinu se je končala svetovna konferenca o spremembah v podnebju. Človek bo moral veliko lepše ravnati s svojim okoljem, če bo hotel še dolgo živeti na zemlji!

Trije drugačni postni zdržki

Mirko Mahnič

Poleg običajnih postnih načinov obstajajo še druge postne možnosti, ki niso nič manj zahtevne, povrh pa so iz časa in za čas, v katerem živimo.

Med njimi najprej omenimo zdržek od zlih misli - nevoščljivost, privoščljivost, poželjivost in se katere, ki nas nenehno nasiljujejo in ki jih skušamo v postnem času nadomestiti z dobrimi željami.

Drugi je »zdržek od govorjenja«: gre za premagovanje moralnih nečednosti našega izražanja. Ta zdržek terja, da se zdržuješ laži, žalitev, opravljanja in obrekovanja, da se izražaš iskreno brez dvoumnosti in hudobije, brez prezira, nersramnosti in krivčivosti, brez preklinjanja in kvantanja (tako ustno kot pisno).

»Če kdo ne greši z besedo, je popoln mož, zmožen brzdati tudi vse telo.« piše apostol Jakob v svojem edinem pismu in dodaja: »Glejte, tudi ladje, čeprav so velike in jih gonijo silni vetrovi, obrača majhno krmilo, kamor hoče krmarjeva volja. Tako je tudi jezik majhen ud, da se hvali z velikimi rečmi. Glejte, kako majhen ogenj, pa tolik gozd zažge! Tudi jezik je ogenj, svet krivice; jezik se izkazuje med našimi udi za tistega, ki omadežuje vse telo, kar ga vžiga pekkel. Saj se vsaka narava zveri, ptičev in laznine... da ljudem ukroti... le jezika ne more ukrotiti noben človek; neugnano zlo je, poln smrtne strupa! Z njim hvalimo Gospoda in z njim kolnemo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi. Iz istih ust prihaja hvala in kletev. Bratje moji, to ne sme biti tako.«

O Prešernovem govorjenju pripovedujejo njegovi sodobniki: »Grajati (tadlati) ni pustil nikogar«, »nikoli ni

žalil nobenega človeka, posebno ne ženske«, »nobene družbe ni kalil«, »ni bil prav nič aroganten«, »prijazen, prijazen je bil«, »prav lepo se je pogovarjal«, »saj ni skoraj nič govoril, je le veliko mislil«, »je raje druge poslušal«, »govoril je mehko, ne zelo glasno«, »zelo razločno in strašno zastopno in kakor bi vsako besedo premislil«, »vselej je pošteno govoril«, »bojeval se je zoper laž, hinavščino in tiranijo«, »ni bil apostol človekoljubja le po besedi, ampak tudi po dejanju«, »na njegovo besedo si se lahko zanesel kakor na evangelij«. Sam je zase dejal: »Žal besede v ustih ni... žale misli v srcu ni.«

Poleg omenjenega moralnega »zdržka od govorjenja« pa velja upoštevati tudi estetskega: zdržati se dolgovnega, praznega (Levstik: govor, ki je »tešč vsake misli«) in izrekovalno malomarnega blebetanja, se truditi za lepo, iskreno, smiselno, pravilno, če le mogoče knjižno (vsaj ob nastopanju v javnosti), izlikano govorjenje. To toliko bolj, ker je jezik božji dar in je zato zanikno govorjenje pregreha.

Končno se »zdržek od televizije in videa« - zdržek od določenih oddaj ali za določen čas). Namesto njiju, ki nas nemalokrat poniževalno zaslužujeta, se rajši odločimo za dobro knjigo, še rajši za več knjig, ki smo se jim tako usodno odtujili, saj je umirjena postna doba še posebno primerna za tih pogovor z njimi.

Omenjeni trije »zdržki« so težji, tehtnejši in vplivnejši kot uradni »zdržek od mesa«, zato močneje vplivajo na naš stik z Bogom, na našo duhovno osvobojenost in na telesno zdravje, čemur vsemu je post tudi namenjen.

Moč križa

»Ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi...«

Tisti petek popoldne pred skoraj dva tisoč leti je pod mrkim nebom na pobočju Kalvarije viselo na lesu križa izžeto in izkrvavelo mrtvo telo božjega Sina, hlapca vseh hlapcev. »Dopolnjeno je.« Poglejte, to je vaš Bog! Spoznajte in okusite, kako je dober!

Križ, na katerega je bil pribit Kristus, je tedaj pomenil škandal, kot lahko pomeni v sodobnejši družbi giljotina ali električni stol; grozljiva kazen, ki kliče po pravičnosti. Usoda za hude zločince in bogokletneže, znamenje, ki je v javnosti vzbujalo obenem ogorčenje in grozo. Tedaj bi človeku še na misel ne padlo, da bi se zaznamoval z znamenjem križa ali da bi ga kam obesil v spomin ali okras...

Ko pa danes vidimo križe povsod, kamor se obrnemo, pozabljamo, kakšno moč je imelo to znamenje na začetku krščanstva. Kaj je pomenilo za Kristusove učence, žive priče tistega divjega petka, videti po Učeniškovi smrti kak križ? Ali jih ni kar streslo in jim obenem segrelo srca? »Nihče nima večje ljubezni, kakor je, da kdo da življenje za svoje prijatelje.« »Prijatelji« pa so vpili: »Križaj ga, križaj ga!...« In še: »Ne poznam tega človeka.« Res, v resnici ga niso poznali.

In tudi mi ga verjetno še ne poznamo. Trpljenje, veliki Jobov zakaj, nam zapolnjuje srca z zmedo in s strahom. Tovor krvi in mesa je pretežak. In vendar je kamen, ki je stal pred grobom, že odvaljen, smrt izničena. Težko je sprejeti zastojniški božji dar, veličino katerega lahko komaj slutimo. Skoraj lažje bi nam bilo verjeti, da nam je usojeno jesti temo, kot pa verjeti, da smo izvoljeni in ustvarjeni za večno

življenje v polnosti.

V svetu je dovolj svetlobe za tega, ki hoče verovati, in dovolj teme za onega, ki noče. Vera je obenem gotovost in stava, dobra volja in milost. To, kar nam ostaja, je jecljajoča vera in ljubezen, ki je močnejša od smrti. Da, Gospod, verujem; pomagaj mi v neveri! Les tvojega križa naj nam bo drevo življenja, ki ga napaja tvoja kri in rojeva ljudi, sposobne ljubezni.

DD

O Golgoti, dišeči kot jasmin

O Njem bom pel, ki vrnil se je iz groba:

med skale, trde kakor snov resnic;
med oljke, žalostne od krikov Joba;
med griče, kjer bedi stražarjev klic.

O Njem bom pel, ki vrnil je smehljaje do groba upajočim se ženam,
s seboj povezanim možem - brez graje na Svojem križu strtega srca.

Iz groba se je vrnil v svit nedelje in vsakih sedem dni je njen spomin in vsaka luna vigredi nas pelje na Golgoto, dišečo kot jasmin.

O Njem bi pel, čeprav bi se ne vrnil iz groba - prav za vsakogar od nas trpel je: bičan, križan, kronan s trni, ljubezni božje krvaveč dokaz.

A On se vrnil je! Živi! Kraljuje!
Če mi molčimo, zvončki vriskajo,
morje prepeva z valčki aleluje.
Naj plešejo še z mojo pesmijo...

Vladimir Kos

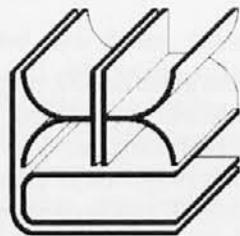
MESNICA

Faganel David

Lastna proizvodnja delikates

GORICA - ul. S. Michele 165

Tel. 520080

**libreria cattolica
katoliška knjigarna**Piazza della Vittoria - Travnik 25
GORIZIA - GORICA (ITALY)
tel. (0481) 531407SLOVENSKO
GOSPODARSKO ZDRUŽENJE
ASSOCIAZIONE
ECONOMICA SLOVENA
SGZ - A.E.S.Ulica-Via Roma 20
34170 GORICA-GORIZIA
tel. (0481) 537386-537020
fax (0481) 536667**GOSERVIS doo - srl**Vošči svojim članom,
njihovim družinam
in vsem prijateljem
veselo Veliko noč.

GOSTILNA

»PRI MIROTU« (DA MIRO)

(MARA MUŽINA)

zaprto ob torkih

SOVODNJE OB SOČI

Tel. 882017

*Gradbeno podjetje
Hlede Alojz Ivan*34070 ŠTEVERJAN
Dvor 13 - Telefon (0481) 884015V središču Gorice - nasproti Katoliške knjigarne
URARNA IN ZLATARNA**Lo Scrigno**Vam nudi vse po najugodnejših cenah
na izbiro so Vam ure znamkSECTOR in CADET
SPORT WATCHES
z dveletno garancijoRW
RAYMOND WEIL
GENEVE
CITIZEN SEIKONeposredno po tovarniških cenah
zlati in srebrni izdelki
znamenitih vičentinskih delavnicLastni laboratorij in tudi takojšnje graviranje
Gorica, ul. Arcivescovado 3 - 7 - tel. 534633

GOSTILNA

VID PRIMOŽIČpri Pavlinu
zaprto ob petkih

GORICA - Drevored XX. Septembra 138 - tel. 82117

PEKARNA - SLAŠČIČARNA

VIA TORIVse, kar potrebujete za vsakdanjo oskrbo, in vse,
kar si želite ob raznih pogostitvah ter svečanostih
družinskega in društvenega značaja, lahko dobite
v največji izbiri v naših goriških prodajalnah.

GORICA

Tel. 520905

ELEKTRO - TERMO - SANITARIJE

SOSOL WALTERGORICA - Travnik 21
tel. 535516

Veselo Veliko noč

**Trattoria Gostilna
1870
Devetak**

VRH SV. MIHAELA 48 (Sovodnje ob Soči - Gorica) - tel. 882005

GOSTILNA

FRANC PODVERŠIČGORICA - ul. Brigata Pavia 61
tel. 530518

PRODAJA IN POPRAVILA KOLES

ELIAČUK s.n.c.

CEFARIN R. & SAKSIDA A.

GORICA - Trg Cavour 9
tel. 535019SVET SLOVENSКИH ORGANIZACIJ
CONFEDERAZIONE DELLE ORGANIZZAZIONI SLOVENE

Ob bližajočih se velikonočnih praznikih želimo vsem veselo alelujo. Posebna voščila naj gredo članicam, društvom, ustanovam in vsem javnim delavcem.

Svet slovenskih organizacij

23. aprila: volitve v slovenskih občinah

Pogovor s Hadrijanom Corsijem, kandidatom SSk za župana občine Števerjan

Prejeli smo s prošnjo za objavo

- V čem je po Vašem mnenju pomembnost letošnjih upravnih volitev?

Četudi so za slovensko manjšino to le občinske volitve, pa ni mogoče mimo zaskrbljujoče vsedrjavne situacije. V mislih imam namreč dejstvo, da so se po 50 letih, se pravi pol stoletja po koncu druge svetovne vojne, pričele kazati na obzorju nevarnosti, za katere smo že mislili, da so zdavnaj mrtve. Smo v vzdušju, v katerem se tiho pripravlja možnost diktature, ker sile demokracije ne bodo dovolj močne. To seveda velja tudi za naše kraje in močno bi se morali zamisliti o nekaterih mladih, ki jih spet privlačuje moč sile, potem ko so v preteklosti že občudovali marksistično teorijo. Seveda pa odločno verjamem v moč vseh tistih načel in programov, ki lahko pomenijo svetlo točko na obzorju; zdi se mi, da sploh ne pretiravam, da so to programi, ki jih je ves čas dosledno zastopala Slovenska skupnost in so zadnje čase še pridobili na veljavi. Gre namreč za zaščito narodnosti za kulturni razvoj, za zdravo šolstvo in seveda za gospodarski razvoj.

- Kako gledate na situacijo znotraj slovenske manjšine v teh časih?

Prepričan sem, da bi morali biti do položaja manjšine bolj pazljivi in odgovorni. Časi so se spremenili in se še spreminjajo, ob vsem tem pa postaja vse bolj otipljivo dejstvo, da bi morala biti manjšina navznoter bolj povezana, enotnejša, kot pa je v

tem trenutku. Še več, čas nas močno prehitava; odločno zagovarjam stališče, da bi morala slovenska manjšina najkasneje v enem letu, če že ne prej, najti pot do skupnega nastopanja, sicer ne bomo imeli nikakršne pogajalske teže v odnosu z državnimi institucijami. Italija hitro prehaja v večinski volilni sistem, kar pomeni v dvoje političnih grupacij, v dva politična brega. V tem okviru bomo imeli kot manjšina primerno težo le, če bomo znali povezati svoje vrste in se pametno dogovoriti. Sicer nas bodo spremembe le oslabile in potisnile na rob.

- Kako gledate na Števerjan in kaj boste v prvi vrsti storili, če boste izvoljeni?

Najprej bi se gotovo zavzel za posodobitev infrastrukture, cest, vodovoda, električnega omrežja, telefona. Vzporedno bi morali občina

in Briška gorska skupnost storiti vse, da bi primerno zaščitili naše vinogradništvo, ki je izredno kvalitetno in za katerega bi morali storiti vse, da ne bi bilo izpostavljenorebitnim negativnim trendom tržišča. Občina bi morala postati motor novih dejavnosti, da bi ljudje ostali doma, da bi se razvila kmečki turizem in obrtništvo. Zaradi vsega tega bi bilo nujno izdelati jasen in otipljiv načrt, kako priti do najboljšega finančnega vira, do fondov Evropske unije. Števerjan ima na srečo velike možnosti, da še odločneje razvije sodelovanje in povezavo s celotnim briškimi področjem tostran in onstran meje. V tem je moč našega kraja. Seveda pa ne morem mimo zaščite okolja, ki je med najpomembnejšimi nalogami prihodnje občinske uprave. Nujno je vzpostaviti preventivno politiko; ko pride do usadov, je že prepozno. Potem pa še regulacijski načrti: Števerjan se mora razvijati v interesu vseh ljudi, slovenske manjšine in pripadnikov večinskega naroda, v prijeten in prijazen kraj, kjer sta na prvem mestu sodelovanje in medsebojno razumevanje, za kar se bom v primeru izvolitve še posebej zavzemal. Kar moramo doseči je vsaj to, da mladim ljudem ne bi bilo treba graditi svojih domov izven vasi. Ne bi smeli več nemočno opazovati, da to vprašanje ni urejeno v interesu vseh. Brez učinkovite rešitve si namreč sploh ni mogoče predstavljati možnosti za razvoj, za prijetno sobivanje in za ugodno razvijanje Števerjana.

V Štandrežu počastili vojne žrtve

V soboto, 8. aprila, so se v Štandrežu spomnili 50. obletnice bombardiranja vasi in priredili spominsko proslavo 50-letnice zmage nad nacifašizmom.

V drugi svetovni vojni je umrilo nad petdeset Štandrežcev, dvajdvajset jih je padlo v narodno-osvobodilnem boju, več jih je umrlo v taboriščih Buchenwaldu, Dachau-u in Mauthausnu. Dvokratno zračno bombardiranje Štandreža je zahtevalo 17 človeških žrtev.

V župnijski cerkvi je najprej bila sv. maša, nato pa se je na glavnem trgu odvijal program, na katerem sta sodelovala domača mladinski in mešani zbor, ter recitatorji Lara Paulin, Ivan Golob in Vanja Paulin, ki so podali nekaj pesmi Ljubke Šorlijeve. Dr. Andrej Bratuž se je v govoru spomnil tragičnih časov pred in med drugo svetovno vojno, ko so fašistične sile skušale zatreti slo-

venski živelj. Toda slovenski človek se je uprl in si z velikimi žrtvami izbojeval svobodo. Ob 50-letnici pa se je žal treba še vedno boriti proti nasilju in vojnem, ki so nam tako blizu. Naša slovenska skupnost pa si še vedno prizadeva, da bi

ji oblasti priznale pravico do obstoja in razvoja.

Po polaganju vencev ob spominski plošči je slovesnost, ki sta jo priredila župnijska skupnost in prosvetno društvo Štandrež, sklenil moški zbor Mirko Filej.

GORIŠKA MOHORJEVA DRUŽBA

GORICA - Riva Piazzutta 18

tel. 533177

Naj Kristusovo vstajenje ob pomoči slovenske Cerkve in ljudi dobre volje z novim letom 1995 vsem Slovencem doma in po svetu prinese dokončno spravo in zasluženo blagostanje.

Naj duhovne in moralne vrednote ponovno zaživijo v srcih slovenskega naroda.

To so moje želje in voščila rojakom-Slovincem!

Vinko Levstik

LEVSTIKOVA HOTELA V ITALIJI

PALACE HOTEL je v samem središču Gorice, približno en km od državne meje. Ponaša se z odlično restavracijo, dnevnim barom, dvema dvoranama za 120 obiskovalcev in lastnim zaprtim parkiriščem.

V udobnih sobah so kopalnica, sušilec za lase, mini bar, telefon in radijski ter televizijski sprejemnik.

Za dobro počutje in informiranost gostov skrbi slovensko osebje.

Naslov: PALACE HOTEL, Corso Italia 63, 34170 GORIZIA GORICA, tel. 0481/82166, fax 0481/31658

Na novo odprti HOTEL EMONA, II. kat. je v zgodovinskem središču Rima

Vse sobe imajo lastno kopalnico, radijski in televizijski sprejemnik, telefon in mini bar.

Tudi tukaj boste v družbi rojakov, ki bodo pripomogli k vašim lepšim počitnicam.

Pokličite nas na telefon: 06/7027827 ali 7027911; fax 06/7027878

Naslov: HOTEL EMONA, Via Statilia 23, 00185 ROMA

V obeh hotelih imajo slovenski gostje popust!

Pričakujemo vas.

GOSTILNA SIRK

»PRI LOVCU«

SUBIDA - PLEŠIVO
tel. 60531

Velika noč 1995

*Pristnega veselja, optimizma
in volje do dela
v zdravju in miru vošči*

Slovenska skupnost
v Furlaniji-Juljski krajini

ZADRUŽNA KREDITNA BANKA - SOVODNJE OB SOČI

VOŠČI VESELO VELIKO NOČ

Sedež: SOVODNJE OB SOČI (GO) - Prvomajska 75
Tel. (0481) 882155 - Fax (0481) 882580

Podružnica: ŠTANDREŽ (GO) - Ul. del Carso 73/a
Tel. (0481) 520832 - Fax (0481) 521747

TEL. / FAX (0481) 531676

34170 GORICA - RIVA PIAZZUTTA 18

B

TISKARNA
BUDIN
GRAFIČNO OBLI
KOVANJE IN TISK

VSE ZA ŠPORT

K2SPORT

Ul. Raštel 19 - tel. 535657
Fax: 534470KOSIĆ
GORICATRGOVINE
OBUTVEUl. Raštel 7 - tel. 535162
Ul. Oberdan 7 - tel. 535520
Ul. Raštel 8 - tel. 33465SUPERMARKET
Z VELIKO IZBIRO
ŽIVILSKIH SPECIALITETMOŠ - MOSSA
TEL. 0481-380111ROMAN
BAR

(ROMAN COTIČ)

Vošči vsem gostom
velikonočne
praznikeGORICA
Travnik,
vogal ul. Roma
in Oberdan

di DANIELI DAVID & C. S.d.f.

34170 GORICA - ul. Garibaldi 6
34128 TRST - viale R. Sanzio 2 - Tel. 040/574253

ŽELEZNINA

TERČON

Niko Pertot & C. s.n.c.

NABREŽINA 124 - tel. (040) 200122

HOTEL - RESTAVRACIJA

Furlan

REPENTABOR
Tel. 327125Vošči vesele
velikonočne praznike

Prihodnji teden bo Slovenska Evrošola '95

V tednu po Veliki noči se bo pri nas od 19. do 23. t.m. odvijala velika in pomembna prireditev - Slovenska Evrošola '95. Že v prejšnji številki smo tej pomembni pobudi posvetili pozornost zlasti glede pomena, ki ga ima za našo skupnost. Udeležili se je bodo šolarji in učenci, ki pripadajo različnim narodnim manjšinam v Evropi. Prihodnji teden bodo tako pri nas gostovali Baski iz Španije in Francije, Bretonci, Danci iz Nemčije, Nemci iz Danske, koroški Slovenci, Valežani, Škoti, Lužiški Srbi, Ladinci, Katalonci, Severni Frizijci, Frizijci iz Nizozemske in Irci. Kot opazovalci pa se bodo Evrošole udeležili še predstavniki italijanske manjšine v Sloveniji in Furlani.

V sredo, 19. aprila, bodo popoldne oz. zvečer prispeli gostje, učenci in dijaki šol evropskih manjšin in njihovi spremljevalci, ki bodo porazdeljeni po skupinah (vsaka šola bo gostovala eno ali več skupin). V četrtek, 20. t.m., se bo uradno pričel program Slovenske Evrošole '95: zjutraj se bodo gostje zadržali v prostorih šol gostiteljic, kjer bodo

potekale skupne učne ure in dejavnosti; popoldne pa se bodo najprej podali v tržaško Rižarno, kjer se bodo poklonili žrtvam nacifašizma in nasilja. Udeleženci se bodo nato razdelili v skupine in priredili krajsi kulturni spored, ki bo na petih zbirnih mestih v središču Trsta: na pomolu Audace, na Borznem trgu, na Goldonijevem trgu, na Trgu sv. Antona in v ul. delle Torri. Sledilo bo uradno odprtje Slovenske Evrošole '95 na Velikem trgu. Zvečer bosta v tržaškem in goriškem Kulturnem domu slavnostni akademiji ob praznovanju 50-letnice obstoja slovenskih šol na Tržaškem in Goriškem. Akademiji bodo priredile tržaške in goriške višje šole.

V petek, 21. t.m., bodo v športno-kulturnem centru v Zgoniku športne dejavnosti, ki se bodo sklenile s pohodom po Krasu. Zvečer bodo po vaseh in mestnih predelih krajsi kulturni sporedi, ki jih bodo podali tako gostiteljci kot gostje v okviru sprejema, ki ga bodo tisti večer gostom priredila krajevna kulturna in športna društva. Ta dan je poimevan Dan prijateljstva.

V soboto, 22. t.m., - Dan radosti - si bodo evropski gostje ogledali Postojnsko jamo (slovenski učenci bodo ta dan imeli reden pouk), popoldne pa bo v Gorici na občinskem zemljišču v okraju Sv. Roka skupna prireditev, na kateri bodo sodelovali tudi otroci iz naših osnovnih šol. Slovenska Evrošola '95 se bo končala v nedeljo, 23. t.m., na t.i. Dan miru. Domačini in gostje se bodo zbrali na Repentabru na trgu sredi tabora, kjer bo zaključna prireditev s krajšim kulturnim sporedom.

Poleg tega, da je izredno praznično štiridnevje, je Slovenska Evrošola '95 za nas izrednega pomena tudi zato, ker je v obdobju, ki je za slovensko šolo v Italiji temno kot že dolgo ne. Spomnimo se samo na odlok o združitvi dveh srednjih šol na Tržaškem, ki ga je italijanski minister za šolstvo sredi prejšnjega tedna podpisal v brk vsem mednarodnim dogovorom in sporazumom. Naj nam torej ta prireditev vlije samozavesti, da bi se znali uspešno zoperstaviti mnogim negativnim pojavom, ki ogrožajo našo šolo.

(iž)

Sekcija SSK za Sovodnje predstavila listo za občinske volitve

V občinski sejni dvorani v Sovodnjah, so se v petek, 7. aprila, javno predstavili kandidati za župana Savo Klede in kandidati za svetovalce: Damijana Čevdek (Peč), Dorjana Devetak - Bagon (Sovodnje), Barbara Žerjal - Devetak (Gorica-Rupa), Danica Zotti - Fantin, Ivo Devetak in Benjamin Černic z Vrha sv. Mihaela, Branko Černic (Gabrje), Julijan Ožbot (Sovodnje), Ivo Kovic, Diego Paoletti in Marjan Černic iz Rupe ter Jožef Perkon s Peči.

Lista SSK, ki jo sestavlja dvanajst predstavnikov vseh vasi v občini, se predstavlja sovodnjskim volilcem 23. aprila kot alternativna možnost listi Občinske enotnosti, ki od leta 1956 nemoteno upravlja občino. Prvi povojni mandat 1951-56 je občino upravljal DFSI (Demokratska fronta Slovencev v Italiji); KPI je zaradi spora Kominforma nastopala sama.

Zaradi delovnih zadržkov sekcijnega tajnika Avguština Devetaka je otvoritveno predstavitev kandidatne liste in prisotne pozdravil načelnik svetovalske skupine SSK Branko Černic. Pokrajinski predsednik stranke SSK dr. Štefan Bukovec se je najprej dotaknil zaskrbljujočega razvoja slovenske manjšine, ki odvisi predvsem od nas samih, Slovencev, ki živimo v

Županski kandidat SSK za Sovodnje Savo Klede

Italiji. V nadaljevanju je primerjal 45-letno vladanje skoraj zmeraj istih ljudi oz. strank na čelu italijanske vlade s sovodnjsko upravo. Kandidata za župana Savo Klede je predstavil kot sposobnega človeka, ki zna organizirati okrog sebe delovne skupine, ki so zmožne izpeljati zadani si volilni program. Njegov lik označujejo sposobnosti in vrline, kar priča dejstvo, da je izkušen vodja podružnice Kmečke banke v Krminu. Čeprav novinec

v politično-upravnih zadevah, se je Savo Klede na večeru hitro znašel. Predstavil je posamezne kandidate, ob vsakem navedel družinsko stanje, zaposlenost, sposobnosti in delovanje na športnem in kulturnem področju. Glede programa je najbolj poudaril gospodarsko področje; mladim podjetnikom bo treba nuditi pomoč, da v našem okolju nastanejo nova delovna mesta, saj je od gospodarske moči odvisna življenjska naša občina. Dokončati bo treba že začeta dela ter premišljeno začeti nova.

V imenu deželnega vodstva SSK je prinesel pozdrav deželni tajnik Martin Breclj, ki je tudi nanizal vprašanja, ki tarejo slehernega Slovenca v Italiji, in težave Slovenca manjšinca v bodoči Evropi narodov.

Branko Černic je v zaključnem nagovoru podal nekaj misli kot načelnik skupine in kot ponovni kandidat liste SSK. Delovanje večino v občinskem svetu je bilo dosledno; dejal je, da smo kot opozicija opozarjali na napake. Zamenjava sedanje uprave je odvisna od volilcev. Naša lista že vnaprej potrjuje voljo volilcev, da se bomo z našimi izkušnjami in možnostmi potrudili, da bo nova uprava najboljše iztekle.

Remo Devetak

PAS
TIRČEK

Vošči vsem
blagoslovljeno
Veliko noč

Slovensko pastoralno središče v Trstu
vošči

blagoslovljene praznike

vsem svojim sodelavcem in prijateljem

TRST - ul. Risorta 3

Tel. (040) 309267 - 911655

Dr. Christoph Pan v Trstu

I. Jevnikar, C. Pan in R. Dolhar med predavanjem

V sredo, 5. t.m., se je v Trstu kot gost Slovenske skupnosti mudil predsednik Federalistične unije evropskih narodnostnih skupnosti (FUENS) in priznani strokovnjak za manjšinska vprašanja dr. Christoph Pan iz Bocna na Južnem Tirolskem. Sestal se je s predstavniki SSK in se z njimi razgovarjal o položaju slovenske manjšine v Italiji ter o bližajočem se kongresu FUENS-a, ki bo v St. Moritzu v Švici.

Zvečer je dr. Pan predaval v prostorih krožka Virgil Šček na temo Prizadevanja za evropsko manjšinsko pravo in okvirna konvencija Sveta Evrope o manjšinah. Podal je zelo izčrpen pregled položaja manjšin v celotni Evropi, to se pravi tako v državah Evropske unije kot tudi v tistih, ki niso njene članice. Pri tem se je zaustavil tudi pri poskusih odgovora na manjšinsko vprašanje s strani mednarodnih forumov, zlasti EU, Sveta Evrope (SE) in Srednjeevropske pobude. Predavatelj je podčrtal pomembno dejstvo, da prihaja na mednarodni ravni do premikov in da se glede zaščite manjšin oblikujejo pravno obvezujoča pravila. Dr. Pan se je zaustavil zlasti pri t.i. okvirni konvenciji, ki jo je februarja letos podpisalo več kot 20 držav članic SE, med temi tudi Italija in Slovenija. Na račun te konvencije je izrazil tudi kritiko: dokument naj bi bil premalo obvezujoč in naj bi ponujal nezadostno raven zaščite.

Na istem večeru so tudi predstavili drugo knjigo, ki vsebuje mednarodne pravne in politične dokumente o varstvu manjšin in ki jo je izdal krožek Virgil Šček. O publikaciji je govoril Ivo Jevnikar, ki je knjigo tudi uredil. Gre za dokumente, ki so bili izdelani v okviru Organizacije združenih narodov, Sveta Evrope in Evropske unije.

Ferlugi in Bani

G. škof z verniki pred banovsko cerkvijo (Foto Magajna)

V nedeljo, 10. t.m., je tržaški škof msgr. Bellomi sklenil svoj redni pastoralni obisk openske župnije. V nedeljo, 2. t.m., je začel svoj obisk z mašo, po tej se je sestel s farani in se z njimi v prijateljskem vzdušju pogovarjal in

obravnaval razne probleme župnije. V soboto se je podal na obisk k Ferlugom, v vasico, ki spada pod opensko faro. Tudi tam se je po božji službi sestel z domačini. Zaključek svojega pastoralnega obiska je imel pri Banih,

ki tudi spadajo pod opensko faro in kjer so ga pred cerkvico sprejeli skoraj vsi vaščani. Nekatere mladinke so bile oblečene v lepe slovenske narodne noše. Škof je najprej blagoslovil oljčne vejice, ki so jih pripravile domačinke, nato je daroval sveto mašo in pridigal v slovenščini. Prisotna sta bila tudi openski župni upravitelj g. Štrubelj in g. Pohajač. Pri maši je pel domači pevski zbor, ki ga vodi Melita Vidau, medtem ko je ves obred povezoval David Vidali; v imenu Banovcev pa je g. škofa pozdravil domačin Rudi Vidali. Nato so vsi odšli v dvorano zadruga Grad, kjer so na čast škofu pripravili prijetno družabno srečanje, ki je potekalo v pristrnem in prijateljskem vzdušju.

Mario Magajna

Pahor in Rebula v Revoltelli

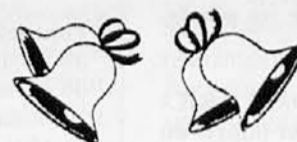
Boris Pahor in Alojz Rebula sta nastopila v zadnji spremni prireditvi v okviru razstave, ki je bila posvečena slovenski literarni in likovni ustvarjalnosti v Trstu v 50-ih letih, s katero je tržaška občina prvič začela obravnavati slovensko manjšino kot kulturni pojav. Pobuda je hvalevredna tudi zato, ker - po besedah odbornika Damianija - predstavlja le prvi korak k bolj sistematični obdelavi celotnega gradiva, ki priča o prisotnosti in delu Slovencev v tržaškem mestu. Celotna spodbuda je bila speljana na hitro, brez potrebnega časa za premislek in za poglobitev, predvsem brez tiste večje publicizacije, ki je potrebna, če hočemo, da dogodek odmeva v sicer gluhem tržaškem prostoru. To je bilo zaradi zane-marljivo majhne prisotnosti italijanskih udeležencev očitno na obeh literarnih večerih, na nastopu ob branju opusa mlajših ustvarjalcev, kakor tudi ob srečanju z veteranoma Pahorjem in Rebulo. Vidno boljši rezultat pa je bil dosežen na Kogojevem večeru, bodisi zaradi univerzalnosti glasbene govornice, bodisi zaradi prestižnih koncertistov. Pahorja in Rebulo je lepo predstavil prof. Elvio Guagnini s tržaške univerze, ki je med drugim posredoval zanimivo opazko v zvezi s širjenjem pojmovanja tržaške kulture, na katero vse več ljudi in tudi opazovalcev iz tujine gleda kot na izraz multikulturnosti tržaškega okolja. O tem sicer tudi med nami ni pravega soglasja in bi veljalo poglobiti nekatere vidike take interpretacije našega okolja. Razstava je kljub vsem pomislekom vendarle uspela, srečanja med slovenskimi literati in italijanskim mestom pa žal spet ne. Tako je treba skoro pritruditi Pavlu Merkuju, ki je na zadnjem večeru ugotavljal, da sta Slovincem vera in upanje, na katerima je temeljilo iskanje dialoga, že splahneli.

ZADRUŽNA

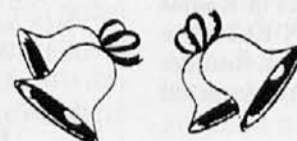
KRAŠKA

BANKA

Sedež:

OPČINE - ul. Ricreatorio 2
Tel. (040) 21491

Podružnice:

TRST - Trg Libertà 5
NABREŽINA - Trg Sv. Roka 106
SESLJAN 44
BAZOVICA - ul. Gruden 23

PIZZERIA - BAR - GOSTILNA

»VETO«

Debenjak Nada in Fabrizi Erino snc

Peč na drva

OPČINE - Proseška ulica 35
tel. (040) 211629

KNJIGARNA IN PAPIRNICA

FORTUNATO

na voljo izbira cerkvenih predmetov

TRST - ul. Paganini 2

tel. (040) 630460

Pohišstvo

Korsic

Anton Korsic

vošči veselo Veliko noč vsem odjemalcem in znancem
v zamejstvu in v matični domovini

Prodajalna: Trst, ulica S. Cilino 38 - tel. (040) 54390
Delavnica: Trst, ulica D. Chiesa 91

OBVESTILA

SLOVENSKO PLANINSKO DRUŠTVO - GORICA vabi v ponedeljek, 17. aprila, na izlet v Beneško Slovenijo. Obiskali bodo Bardo in tamkajšnji etnografski muzej, jamo v Zavrhu in se povzpeli na Bernadijo. Prevoz z lastnimi sredstvi. Izlet vodi Zdenko Vogrič, tel. 0481/82353.

CERKVENI SVET VRHA SV. MIHAELA vabi otroke, naj pripravijo velikonočne pirhe in jih prinesejo k slovesni velikonočni maši ob 11. uri v domačo cerkev. Po maši bodo recitalo Kristusovem vstajenju, nagrajevanje sodelujočih in obdarujevanje vseh otrok.

NABREŽINA: tradicionalna razstava velikonočnih motivov in pirhov, delo mladine in priznanih slikarjev, bo tudi letos v župnijski dvorani od 16. do 30. aprila v popoldanskih urah (od 16. do 19.). Vabljeni z voščili ...

ŽUPNIJSKA SKUPNOST IZ MAČKOLJ in PROSVETNO DRUŠTVO MAČKOLJE vas v ljubečnem vabita na slovesno otvoritev in blagoslov obnovljene stare šole v nedeljo, 23. aprila 1995, ob 17. uri.

ŽUPNIJSKA SKUPNOST KONTovel vabi k praznovanju velikonočne vigilijske pričetke ob 20. uri. Po slovesni sv. maši bo po vasi vstajenjska procesija s svečkami. Dobrodošli k "vigiliji vseh vigilij"! Ob tej priložnosti bomo imeli dne 22. in 23. t.m. v svoji sredi g. škofa. Sv. maši bo daroval v soboto, 22. aprila, ob 19. uri in 23. aprila ob 10. uri dopoldne, ko bo po sv. maši tudi koncert Proseške godbe na pihala. Dobrodošli!

V BARGOVEMU DOMU V RICMANJIH bosta razstavi odprti do konca meseca.

NA VELIKO SOBOTO bosta v kapeli v Marijinem domu, v ulici Risorta 3 ob 20.30 slovesna bdenjska vigilijska in sv. maša. Po maši bo blagoslov velikonočnih jedil. Vabljeni vsi verniki mesta.

MARIJIN DOM pri Sv. Ivanu in otroški zbor Kresnice gostujeta mladinsko skupino s Proseka in Kontovela s predstavo SALON EXPON v nedeljo, 23.4., ob 17.30 v ul. Brandesia 27. Toplo vabljeni mali in veliki na veseli popoldan!

VINCENCIJEVA KONFERENCA iz Trsta se toplo zahvaljuje velikodušnim darovalcem na cvetno nedeljo in jim želi srečno Veliko noč.

PRAZNIK CERKVENEGA PETJA Združenje cerkvenih pevskih zborov - Gorica pripravlja za nedeljo, 21. maja, koncert cerkvenih pesmi v župnijski cerkvi v Štandrežu. Predvidoma bodo nastopili cerkveni zbori iz Podgore, Rupe-Peči, Štandreža, Števerjana in MoPZ M. Filej.

DANDUHOVNOSTIMOLITVENIH SKUPIN P. PIJA: v torek, 25. aprila, se bodo na Sv. gori pri Gorici zbrale molitvene skupine iz vse dežele Furlanije-Juljske krajine. Toplo vabljeni tudi molilci iz Slovenije! Tema dneva je: Molimo z Marijo - Ženo in Materjo. Program bo vodil in oblikoval p. Marciano Morra iz samostana S. Giovanni Rotondo. P. Morra je tajnik vseh molitvenih skupin p. Pija. Program: ob 9. uri odhod avtobusov iz Gorice (izpred kapucin-

ske cerkve), ob 10. uri predavanje na Sv. gori, ob 11.30 sv. maša, ob 13. kosilo, ob 15.30 adoracija pred Najsvetejšim in molitev rožnega venca. Rezervacije za avtobus in kosilo sprejemajo v cerkvi Brezmadežne v Gorici (od 11. do 12. ure) ali na tel. 04781/82294 ob uri kosila.

Sodelavce Katoliškega glasa obveščamo, naj zaradi praznikov pošljejo svoje članke po faksu do ponedeljka, 17. aprila, do 12. ure.

DAROVI

Za misijonarja Ivana Štanta: N.N. 100.000 lir.

N.N. daruje: za slov. misijonarje 500.000, za Sv. goro 100.000 in za Zavod sv. Družine 100.000 (skupaj 700.000 lir).

Za cerkev sv. Ivana - GO: ob obletnici smrti poklanja v hvaležen spomin na gospo Ivanko Brumat Jožka Doljak 70.000 lir.

Za slov. misijonarje: N.N. s Peči 200.000 lir.

Za cerkev na Peči: Tina Kovic-Tomšič 50.000 lir.

Za cerkev v Rupi: Krista Grilj-

Ferlat 10.000 lir.

Za cerkev v Gabrijah: K. in H. 20.000 lir.

Za cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih: Marčela Vatova, Ricmanje, v spomin na pok. moža Feličija 100.000; Fausta, Ricmanje, v spomin pok. očeta Josipa Kureta 50.000; Milka Petaros, Trst 50.000; N.N. Trst 50.000; M.C.B. Trst 25.000; obiskovalci Marijine hiše v Trstu 500.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda Mandića pri Domju: Emilija in Marija Šain, Trst, v zahvalo p. Leopoldu 50.000; M.C.B., Trst 25.000 lir.

Za popravila cerkve v Logu: brat Silvano in nečakinji Silvana in Norina z družinami, v spomin na pok. Adrijana Dobrila iz Loga 200.000 lir.

Voščila

ŽPS in ŽGS Rupa-Peč ter Gabrje-Vrh želijo vsem, zlasti bolnim v župniji in drugod ter kakorkoli trpečim, lepo praznovanje Velike noči v zdravju, miru in veselju!

SSŠ

Odbor *Sindikata slovenske šole - tajništvo Gorica* je večji del svoje zadnje seje odmeril razpravi glede namer ministrstva, ki načrtuje za prihodnje šolsko leto v okviru racionalizacije šolskega omrežja združitev kar treh slovenskih zavodov. Tako naj bi se Slovenska sekcija ITI pridružila Tehničnemu zavodu Žiga Zois in Trgovskemu zavodu

Ivan Cakar.

Sindikat, ki je bil med glavnimi pobudniki ustanovitve Slovenske sekcije ITI, je po daljši razpravi odločil, da bo protestiral proti take-mu ravnanju pri pristojnih organih, ker: 1) taka odločba nima pravnih osnov, saj ni mogoče priključiti neke sekcije, ki kot taka ne obstaja, ker je ministrstvo dovolilo odprtje posameznih razredov na podlagi zakona 1012, ni pa še izšel odlok predsednika republike o ustanovitvi omenjenega zavoda; 2) združitev treh zavodov s tako različnimi usmeritvami je nesprejemljiva; 3) taka odločitev je šla povsem mimo zahtev

naše skupnosti, ki je že več let zahtevala osamosvojitve sekcije ITI in bi kvečjemu pristala na združitve bodočega zavoda ITI s Tehničnim zavodom Žiga Zois.

Odbor je nato sklenil, da se bo o teh zadevah nadalje pogovarjal tudi z ostalimi šolniki. Zato sklicuje v četrtek, 27. aprila, sindikalno zborovanje, ki bo v Šolskem centru od 12. ure dalje. Razpravljalo se bo o šolski racionalizaciji in delovni pogodbi. Istega dne bo v Šolskem centru s pričetkom ob 18. uri sestanek s starši dijakov slovenske sekcije ITI in predstavniki SSŠ.

SI

Osp

Župnija Osp je bila nekoč velika. Obsegala je vas Plavje, Štramar, Sv. Barbaro, Mačkolje in Gabrovico. Osapski župnik je maševal vsak dan v drugi vasi. Počasi so se razmere spremenile, župnija se je skrčila le na Gabrovico in Mačkolje, ki pa so po drugi svetovni vojni ostale odrezane zaradi meje. Lepa cerkev je bila Osapčem vedno v ponos. Po drugi svetovni vojni se je veliko ljudi selilo iz vasi. Cerkev in zvonik sta ostala osamljena in začela razpadati. Pred nekaj leti pa so cerkev z ogromnim trudom obnovili. Tudi zvonik se je začel nevarno majati, tako da so morali zvonovi mirovati zaradi nevarnosti, da se ne bi vse skupaj sesulo v park. Domačini so se zavedali, da je treba za vsako ceno ohraniti te žive priče verske kulture naših očetov. Lotili so se dela in na oljčno nedeljo je obnovljeni zvonik privabil lepo število ljudi na praznik blagoslovitve.

Gospod župnik Rado Čuk in domači župan Danilo Vodopivec sta spregovorila nekaj besed v zahvalo najprej Bogu in vsem tistim, ki so pripomogli k temu uspehu. Sledila je pesem Kristus Kralj, nato blagoslovitev oljčnih vejic. Po dolgem času so zvonovi zopet zapeli in ob slovesnem pritrkovanju je šla procesija v cerkev, kjer je bila slovesna maša. Pri maši je pel domači ženski zbor, okrepjen z moškimi glasovi pevskega zbora Kolonkovec. Lepo sončno vreme je botrovalo, da smo se po maši pred cerkvijo ob zakuski zadržali s prijaznimi vaščani. Čudovito pritrkovanje se je nadaljevalo. Domačini pa so si ogledovali lep bel zvonik in bili ponosni, ker so s trudom dosegli tako lep uspeh.

Še enkrat je treba pohvaliti vaščane, tudi iz Gabrovice, ki so na spodbudo mladega neutrudnega župnika Rada za letošnjo oljčno pripravili in odpeljali 50 tisoč

oljčnih vejic v mariborsko škofijo. To spodbudno delovanje naj se še nadaljuje! Bog daj, da bi živa vera in ljubezen rodila še veliko dobrega! To lepo svetišče, obnovljeni zvonik in pesem zvonov naj pritegnejo ljudi, da bi v današnjih težkih časih radi prihajali k Njemu, ga prosili in se mu zahvaljevali. Kajti prazno je delo brez sreče z nebes.

Dalka

SKD H R A S T - DOBERDOB

vabi na tradicionalni

PRAZNIK POMLADI

v Doberdobo 17., 21., 22., 23. aprila 1995

Ponedeljek, 17. aprila 1995:

ob 15. uri: OTVORITEV PRAZNIKA;

ob 16. uri: EX TEMPORÉ za vrtec, osnovno in srednjo šolo;

ob 17. uri: predstavitev knjige *Triglavski kralj* avtorja Ivana Sivca in otvoritev razstave slik OD JULIJCEV DO KRASA;

ob 19. uri: ples z ansambлом GORENJSKI MUZIKANTJE.

Petek, 21. aprila 1995:

ob 20. uri: EVROŠOLA - srečanje manjšinskih šol;

ob 21. uri: tekmovanje v briškoli - I. nagrada: mountain bike.

Sobota, 22. aprila 1995:

ob 19. uri: ples z ansambлом DON JUAN.

Nedelja, 23. aprila 1995:

ob 13. uri: start tekme 1. POKAL POMLADI - kross-tekma z gorskimi kolesi za vse kolesarje;

ob 18. uri: nagrajevanje najboljših kolesarjev 1. pokala pomladi;

ob 19. uri: ples z ansambлом ADRIA KVINTET.

Deloval bo dobro založen buffet s pristnimi jedili na žaru in z domačo kapljico.

PROGRAM BO POTEKAL V POKRITEM ŠOTORU

SOŽALJE

Prijatelju Sašiju Martelancu in njegovim izreka ob izgubi drage mame iskreno sožalje Slovenska prosveta v Trstu.

Uredništvo Katoliškega glasa izreka Saši Martelancu iskreno sožalje ob smrti ljubljene mame.

9.4.1992 - 9.4.1995

Ob tretji obletnici smrti naše drage mame

MARICE LUPINC

se je spominjamo z ljubeznijo vsi njeni.

V 90. letu nas je zapustila naša ljubeča in plemenita

VIKTORIJA MARTELANC

roj. PERTOT

Od nje se bomo poslovili v petek, 14. aprila, ob 15. uri na ljubljanskih Žalah. Na dan pogreba bo ležala v vežici sv. Nikolaja na Plečnikovih Žalah.

Za njo žalujejo sinova Saša z Majo in Ivan z Marijo, vnuki Eva, Kristina in Tomaž ter ostalo sorodstvo.

Vevče, Ljubljana, Trst, 13. aprila 1994

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva

Riva Piazzutta 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV